

สัมพันธภาพกับพระเจ้า

เล่มที่หนึ่ง

หนังสือรวบรวมการอธิบายหลักคำสอนพระคัมภีร์ พร้อมวิธี
การประยุกต์ใช้กับชีวิตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์

เขียนโดย

แมคซ์ ไกลน์

สัมพันธภาพกับพระเจ้า เล่มที่หนึ่ง

(แปลจากหนังสือ "Fellowship with God, Volume One", by Max Klein)

เขียนโดย อาจารย์แมคซ์ ไคลน์
แปลและเรียบเรียงโดย สวากโปรดักชั่นส์
ภาพหน้าปกโดย M Spees

พิมพ์ครั้งแรก ที่เชียงใหม่ ปี 2003

ปรับปรุงแก้ไข ปี 2007

ผู้เขียนขอเรียนให้ทราบ

ว่าหลักการและการประยุกต์ที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้ล้วนมาจากการสอน
หลักคำสอนพระคัมภีร์ของ ศาสนาจารย์ อาร์. บี. ธิม, จูเนียร์ มีเพียงการ
เขียนเท่านั้นที่เป็นของอาจารย์แมคซ์

นโยบายด้านการเงิน

ผู้เขียนปรารถนาแจกหนังสือเล่มนี้โดยที่ไม่คิดค่าใดๆทั้งสิ้นจากผู้อ่านหรือ
สถาบันที่ต้องการใช้หนังสือในการสอน พระเจ้าทรงประทานหลักคำสอน
พระคัมภีร์ให้แก่เรา ทางผู้เขียนต้องการที่สะท้อนพระคุณของพระองค์

ถ้าคุณต้องการรับหนังสือเพิ่มเติมกรุณาติดต่อที่:

ตู้ ปณ. 319 ปณจ. เชียงใหม่ 50000

หรือเชิญแวะชมเว็บไซต์: www.maxklein.org

สารบัญ

บทนำ.....	
การกลับคืนมีสัมพันธภาพกับพระเจ้า (ตั้งต้นใหม่)	
ผ่านการสราภาพบาป (1 ยน. 1:9)	1
ข้อคิดสำหรับคริสเตียนใหม่.....	9
ระบบความคิด.....	14
ความรักและชีวิตฝ่ายวิญญาณ (1 คร. 13:1).....	16
การดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ.....	29
หลักคำสอนพระคัมภีร์และความรักต่อพระเจ้า (รม. 5:5)	41
การเกิดผล (ยน. 15:1-8).....	46
การตัดสินใจกับการพิพากษา (มธ. 7:1-2).....	53
สัมพันธภาพกับพระเจ้า : บทสรุป.....	57
อภิธานศัพท์.....	60
อักขระนุกรมข้อพระคัมภีร์.....	62

1 ยอห์น 1: 9**การกลับเข้าสู่สัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า
(ตั้งต้นใหม่) ผ่านการสารภาพบาป**

การที่จะรักษาสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าไว้เป็นสิ่งที่สำคัญมากในชีวิตคริสเตียน เพราะฉะนั้น เราจะต้องเรียนรู้วิธีที่จะกลับเข้าสู่สัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าอีกครั้งหลังจากได้ทำบาป เพื่อที่เราจะมีสัมพันธ์ภาพกับพระองค์อย่างสม่ำเสมอ พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมระเบียบการที่ง่าย ๆ ให้เรา ถึงแม้เป็นสิ่งที่ยาก แต่เราจำเป็นต้องทำตามระเบียบนั้นอย่างถูกต้อง มิฉะนั้นจะไม่ได้ผล

การกล่าวถึงความบาปของเราต่อพระเจ้าพระบิดา (การสารภาพบาป) เป็นระเบียบการซึ่งเราต้องทำตามเงื่อนไข ไม่ใช่พระสัญญาของพระเจ้าซึ่งต้องอาศัยความเชื่อ พระสัญญาคือการประกาศหรือการรับรองจากพระเจ้าว่าจะมีสิ่งหนึ่งเกิดขึ้น หรือ จะไม่มีสิ่งหนึ่งเกิดขึ้น แต่ระเบียบการต้องมีการปฏิบัติ (การกล่าวถึงความบาป) ซึ่งจะเกิดผลภายหลัง (การยกความผิดบาป และการเข้าสู่สัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าอีกครั้ง) ข้อนี้ไม่ได้บอกเราว่า “ถ้าเรา เชื่อ และกล่าวถึงบาปของเรา” ผู้เชื่อไม่สามารถดำเนินชีวิตไปด้วยความเชื่อได้ถ้าอยู่นอกสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า เพราะเหตุนี้พระเจ้าทรงจัดเตรียมระเบียบการเพื่อเราสามารถกลับคืนมีสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าอีกครั้ง แคเรายอมรับในความบาปของเราและกล่าวถึงความบาปนั้นต่อพระบิดา แล้วพระองค์จะนำเราเข้าสู่สัมพันธ์ภาพกับพระองค์อีกครั้ง

คริสเตียนไม่สามารถดำเนินชีวิตไปด้วยความเชื่อได้ถ้าไม่ได้รับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์* การดำเนินชีวิตไปด้วยความเชื่อคือ

การประยุกต์พระสัญญา หลักการ และหลักคำสอนพระคัมภีร์* ต่อประสบการณ์ของเรา ซึ่งการประยุกต์พระคำของพระเจ้านั้นจำเป็นต้องอาศัยฤทธิ์เดชของพระเจ้าในการปฏิบัติ ฤทธิ์เดชนั้นจะมาผ่านการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อเรามีสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า การดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตฝ่ายวิญญาณ เมื่อผู้เชื่อขาดสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า ชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขาถูกระงับไว้จนกว่าเขาจะกลับมามีสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าอีกครั้ง

เราสามารถดำเนินชีวิตไปด้วยความเชื่อเมื่อจิตใจของเรารับการควบคุมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ถ้าเราอยู่นอกสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า จิตใจถูกควบคุมโดยธรรมชาติบาป* เมื่อผู้เชื่อถูกควบคุมด้วยธรรมชาติบาป เขาตกอยู่ในสถานการณ์ที่สิ้นหวัง เพราะฉะนั้น พระเจ้าจำเป็นต้องจัดเตรียมการแก้ไขซึ่งไม่ต้องอาศัยความเชื่อของผู้เชื่อ การแก้ไขนี้เป็นระเบียบการเชิงปฏิบัติซึ่งพระองค์ทรงประทานให้ด้วยพระคุณ ไม่ใช่พระสัญญาซึ่งต้องประยุกต์มาใช้ด้วยความเชื่อ

ผู้เชื่อจะต้องเข้าใจว่ามีสถานภาพฝ่ายวิญญาณ 2 อย่างที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ได้แก่ การมีสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า และการที่ไม่มีสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า จะไม่มีสถานภาพที่ผู้เชื่อจะมีสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าอยู่บ้างหรือไม่อยู่บ้าง เมื่อผู้เชื่อได้เชื่อฟังต่อหลักคำสอนพระคัมภีร์ในจิตใจของเขาโดยอยู่ภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาจึงมีสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าและได้อยู่ในแสงสว่างของพระองค์ ดังนั้น การมีสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าเกี่ยวข้องกับจิตใจ ไม่ใช่ร่างกายหรืออารมณ์ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย เพราะฉะนั้น สัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าไม่เกี่ยวกับความรู้สึก ผู้เชื่อไม่ควรจะบอกว่า “ฉันรู้สึกว่าคุณอยู่ใกล้ชิดพระเจ้า” หรือ “วันนี้ฉันรู้สึกว่าคุณกำลังอยู่นอกสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า” ผู้เชื่อต้องเข้าใจว่า เขาได้ขาดสัมพันธ์ภาพกับพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อ

*คำอธิบายศัพท์ที่มีเครื่องหมายดอกจันอยู่ที่อภิธานศัพท์ (หน้า 60)

กระทำบาป และอยู่ในความมืด เมื่อตกอยู่ในความมืดแล้ว ทางเดียวที่จะกลับสู่ความสว่างได้ คือ ผ่านระเบียบการกล่าวถึงความบาปต่อพระบิดา

เมื่อมีคนเชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด ความบาปที่เขาได้ทำก่อนได้รับความรอดนั้นพระเจ้าทรงยกไปหมดแล้ว และเขาได้เข้าสู่สัมพันธภาพกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในทันทีและเป็นครั้งแรก หลังจากนั้น เมื่อเขาได้กระทำบาป สัมพันธภาพกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ขาดสะบั้นลงซึ่งทำให้เขาตกอยู่ในความมืด (1 ยอห์น 1:5-7) ดังนั้น ผู้เชื่อต้องมีการแก้ไขเพื่อที่จะกลับมายังแสงสว่างของพระเจ้าอีกครั้ง

การที่ผู้เชื่ออยู่นอกสัมพันธภาพกับพระเจ้าและเดินอยู่ในความมืด ถือว่าเป็นสถานการณ์ที่สิ้นหวังเพราะเขาจะถูกควบคุมโดยธรรมชาติบาป และไม่สามารถทำอะไรเพื่อเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าได้ เพราะฉะนั้น การแก้ไขปัญหานั้นต้องมาโดยพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น เราได้พบการแก้ไขในพระธรรม 1 ยอห์น 1:9 ซึ่งได้เริ่มต้นกับคำว่า “ถ้าเรากล่าวถึงความบาป [บาปที่เราได้สำนึก]...” คำว่า “ถ้า” เป็นคำสันธาน แปลมาจากคำว่า εαν (เอ-อัน) ในภาษากรีก คำว่า “กล่าวถึง” (ซึ่งมักจะถูกแปลว่า “สารภาพ”) แปลมาจากคำว่า ομολογέω (โฮโมโล-เกโอ) ซึ่งในสมัยพระคัมภีร์ใหม่มีความหมายว่า “ยอมรับ กล่าวถึง หรือ ท่อง” ถ้าอ่านรวมกันแล้ว ทั้ง 2 คำนี้เป็นอนุประโยคซึ่งเขียนโดยมาลาแสดงเงื่อนไขสมมุติในรูปแบบที่ 3 (3rd class conditional sentence in the subjunctive mood) ซึ่งจะเน้นการใช้เสรีภาพในการตัดสินใจ* ของบุคคล และแสดงความหมายว่า “อาจจะ” ในประเด็นนี้ ผู้เชื่ออาจจะกล่าวถึงบาปของเขาอย่างถูกต้องต่อพระบิดา หรือ เขาอาจจะไม่ทำ เมื่อยอห์นได้เขียนข้อความนี้ภายใต้การทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาได้รับรองว่าจะมีคริสเตียนหลายคนที่ยอมรับบาปผิดวิธี

ทั้งมาลาแสดงเงื่อนไขสมมุติ และคำบัญชา ได้บ่งบอกถึงเสรีภาพในการตัดสินใจ บิดาอาจบอกกับลูกสาวของตนว่า “ถ้าลูกแต่งงาน พ่อจะ

ให้รถลูก” (เป็นมาลาเงื่อนไขสมมุติ ซึ่งแสดงถึงสิ่งที่อาจจะเกิดขึ้น) เนื่องจากลูกสาวมีเสรีภาพในการตัดสินใจ เธออาจไม่ได้รับรถนั้นก็ได้รับอนุญาตตามกฎหมายว่า ทุกคนที่ขับขีรถจักรยานยนต์จะต้องสวมหมวกนิรภัยเสมอ อย่างไรก็ตาม คำสั่งนี้ไม่ได้หมายความว่าทุกคนจะทำตาม เราสามารถรู้ได้ว่าพระคัมภีร์รับรองถึงเสรีภาพในการตัดสินใจของมนุษย์เพราะการใช้มาลาเงื่อนไขสมมุติและคำบัญชา

พระเจ้าทรงประทาน 1 ยอห์น 1:9 ให้แก่เราเป็นวิธีเดียวเท่านั้นที่จะทำให้เรากลับมามีสัมพันธภาพกับพระองค์ เนื่องจากพระเจ้าทรงจัดเตรียมสิ่งนี้ให้เรา เราต้องรับผิดชอบที่จะเอามาใช้ในชีวิต ดังนั้น ทุกครั้งที่ผู้เชื่อได้กระทำผิดบาป เขาควรรีบกล่าวถึงบาปของเขาต่อพระบิดา นี่คือนิสัยที่เขาต้องรับผิดชอบเอง

ผู้เชื่อไม่ใช่เพียงแต่ต้องรับผิดชอบต่อกล่าวถึงบาปของเขาต่อพระบิดาเท่านั้น แต่เขายังต้องรับผิดชอบต่อผลของการกระทำบาปนั้นด้วยเหตุฉะนั้น เมื่อคุณทำบาป อย่าโยนความผิดให้ผู้อื่น (หรือพระเจ้า) อย่าทูลพระเจ้าว่า “เขาทำให้ข้าพระองค์โกรธ” นั้นแสดงว่าคุณไม่ยอมรับผิดชอบในบาปที่คุณได้กระทำไป ไม่มีใครสามารถทำให้คุณโกรธได้ แต่เป็นเพราะการตัดสินใจของคุณเองที่คุณโกรธ หรือ กังวล อิจฉา นินทา เมาเหล้า หรือ ล่วงประเวณี ฯลฯ การที่จะคิดหรือกระทำสิ่งนั้น เป็นการตัดสินใจของคุณ ไม่ใช่การตัดสินใจของผู้อื่น

คำว่า โฮโมโล-เกโอ เป็นคำกรีกโบราณซึ่งแต่เดิมใช้ในศาลที่เมืองเอเธนส์เป็นเวลา 5 ศตวรรษ ก่อนคริสตกาลจนถึงสมัยพระคัมภีร์ใหม่ เมื่อนักโทษได้ยอมรับความผิดต่อผู้พิพากษาแล้ว ผู้พิพากษาจะสั่งให้เขากล่าวถึงความผิดที่เขาได้กระทำ ในการกล่าวถึงความผิดนั้น นักโทษไม่ได้รับอนุญาตที่จะพูดถึงความเสียใจของตน หรือขอโทษ หรือแสดงอารมณ์ด้วยการร้องไห้ ผู้พิพากษาจะบอกให้นักโทษพูดถึงข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับการกระทำของเขา หลังจากนั้นผู้พิพากษาจะแถลงคำตัดสินตามที่

กฎหมายได้ระบุไว้แล้ว กฎหมายไม่ใช่อาชญากรรม แต่เป็นบรรทัดฐานในศาลแห่งเมืองเอเธนส์

ที่ไม้กางเขนถือเป็นคดี พระเจ้าพระบิดาทรงเป็นผู้พิพากษา พระเยซูคริสต์ทรงเป็นตัวแทนของมนุษยชาติซึ่งล้วนกระทำความผิดบาปทุกคน ด้วยเหตุนี้ พระเยซูคริสต์ทรงถูกพิพากษาลงโทษจากพระบิดาสำหรับบาปทุกประการของมนุษยชาติ ในระหว่างคดีนั้น มีแต่การพิพากษาลงโทษเท่านั้น ไม่ใช่การทรงยกความผิดบาป เนื่องจากบาปทุกประการได้รับการลงโทษที่ไม้กางเขน พระบิดาจึงสามารถยกความผิดบาปของทุกคนที่เชื่อในพระคริสต์ โคลอสสีบทที่ 1:14 เขียนไว้ว่า “ใน [พระบุตรนั้น] เรามีการไถ่ถอน [เขียนโดยกรรมกรกชั้นประถมของกรรม (primary accusative of object)] ซึ่งทำให้เราได้รับการทรงยกความผิดบาป [กรรมกรกชั้นสองของผลลัพธ์ (secondary accusative of result)]” การทรงยกความผิดบาปเป็นผลลัพธ์จากไม้กางเขน ความยุติธรรมของพระเจ้าทรงลงโทษแก่ความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ ความชอบธรรมของพระองค์จึงได้รับการพอพระทัย พระคุณของพระองค์ยังได้ทรงประทาน 1 ยอห์น 1:9 ให้แก่เราเป็นการแก้ไขเพื่อเราจะกลับมามีสัมพันธ์ภาพของพระองค์หลังจากกระทำความผิดบาป กฎหมายสำคัญขึ้นอยู่กับคำว่า *ไฮโมโล-เกโอ*

คำว่า *ไฮโมโล-เกโอ* ไม่ได้เกี่ยวกับอาชญากรรมแม้แต่เล็กน้อย น้ำตาไหล ความรู้สึกเสียดาย การอ้อนวอน การสัญญาที่จะกลับใจ หรือ พิธีกรรมใดๆ ไม่มีส่วนในการสารภาพบาป เราแค่ต้องยอมรับในบาปที่ได้ทำและกล่าวถึงบาปนั้นต่อพระบิดา ความรู้สึกที่คุณมีต่อบาปของคุณไม่เกี่ยวกับการทรงยกบาปของพระองค์ เพียงคุณทำตามระเบียบการของ 1 ยอห์น 1:9 โดยกล่าวถึงความบาป คุณไม่ต้องพยายามทำให้พระเจ้าประทับใจกับอาชญากรรมของคุณ

ทว่าอาจมีบางครั้งที่คุณรู้สึกเสียดายเพราะบาปที่ได้ทำ ซึ่งจะผลักดันให้คุณสารภาพบาปของคุณต่อพระบิดา ความรู้สึกเช่นนี้ไม่ผิด

แต่ก็ไม่จำเป็น คริสเตียนที่ซื่อสัตย์กับตนเองจะยอมรับกับตนเองว่าเขาได้ตั้งใจกระทำความบาปนั้น และเขาจะกล่าวถึงบาปของเขาโดยปราศจากความรู้สึกเสียดาย แรงจูงใจที่จะสารภาพบาปจะมาจากการปรารถนาที่จะเข้าสู่สัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าอีกครั้ง ไม่ใช่เพราะอยากที่จะรู้สึกดีขึ้นหลังจากที่ได้ทำบาป

อนุประโยค “ถ้าเรากล่าวถึงบาป” หมายถึง บาปที่เราได้สำนึก ขอสังเกตว่ามีบาปหลายอย่างที่ลึกลับและยากที่สังเกต มีหลายครั้งที่คุณทำบาปโดยคุณไม่ได้สำนึกในบาปนั้น ในเวลาคุณอธิษฐานสารภาพบาปต่อพระบิดาคุณก็จะไม่กล่าวถึงมัน ยกตัวอย่าง เช่น ถ้าคุณไม่รู้ว่าคุณกังวลใจเป็นความบาป คุณก็จะไม่คิดที่จะรับผิดชอบต่อบาปนั้น เหตุฉะนั้น ในอนุประโยคนี้ “บาป” หมายถึงบาปที่เราได้สำนึก ไม่ใช่บาปที่เราไม่สำนึกว่าเป็นบาป

เราจะต้องกล่าวถึงบาปที่เราได้สำนึกต่อพระบิดาเท่านั้น ในยุคคริสตจักรเราต้องกล่าวคำอธิษฐานและสารภาพบาปทั้งสั้นต่อพระเจ้าพระบิดา (มาระโก 11:25,26; ลูกา 11:2) เพราะฉะนั้น สรรพนาม “พระองค์” ในข้อนี้หมายถึง พระเจ้าพระบิดา ไม่ใช่พระบุตรหรือพระวิญญาณบริสุทธิ์ “พระองค์ทรงสัตย์ซื่อ” หมายถึง พระองค์ทรงมั่นคง พระองค์ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง (มาลาคีย์ 3:6) ดังนั้น ทุกครั้งที่เรากล่าวถึงบาปของเรา พระองค์ทรงโปรดยกบาป และนำเรากลับสู่สัมพันธ์ภาพกับพระองค์ พระองค์ไม่เบื่อหน่ายหรือรำคาญในการสารภาพซ้ำๆ ของคุณ พระองค์จะทรงโปรดยกบาปของคุณทุกครั้งโดยไม่มีข้อยกเว้น

อีกพระลักษณะหนึ่งของพระองค์คือ ความชอบธรรม พระเจ้าทรงชอบธรรมอย่างสมบูรณ์แบบ พระองค์ไม่สามารถยกความบาปของเราได้ จนกว่าความชอบธรรมของพระองค์จะพอพระทัย ความชอบธรรมต้องลงโทษความบาป เราจะเข้าใจในประเด็นนี้มากขึ้นเมื่อเราย้อนกลับมาดูที่ไม้กางเขนซึ่งเป็นคดีหลวงของประวัติศาสตร์ พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษา

ความชอบธรรมของพระองค์ทรงเรียกร้องเครื่องบูชาที่บริสุทธิ์และสมบูรณ์แบบ ซึ่งจะต้องพิพากษาลงโทษบาปของโลก มีแต่พระเยซูคริสต์เท่านั้นที่บริสุทธิ์และสมบูรณ์แบบถึงมาตรฐานของพระเจ้า พระบิดาจึงลงโทษพระเยซูคริสต์โดยพระองค์ได้ทรงรับแบกบาปทุกประการของมนุษยชาติไว้ที่พระกายของพระองค์ จากการณ์ความชอบธรรมของพระเจ้าได้รับการพอพระทัยและสามารถยกโทษบาปของเราด้วยพระคุณ

อีกประเด็นที่สำคัญคือ การถวายเครื่องบูชาเป็นหน้าที่ของปุโรหิต พระเยซูคริสต์ทรงเป็นปุโรหิต พระองค์จึงสามารถถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา เนื่องจากพระเยซูทรงเป็นเครื่องบูชาที่พอพระทัยพระบิดา คุณอย่าคิดทำอะไรเพิ่มเติมเพื่อที่จะได้รับการยกโทษความผิดบาปจากพระเจ้าพระบิดา แค่งกล่าวถึงบาปของคุณ อย่าเล็งถึงตัวเองในการสารภาพบาปแต่จงเล็งถึงไม้กางเขน ถ้าเราสารภาพบาปของเราพร้อมกับการร้องไห้ คำสัญญา ความเสียตาย การอ้อนวอน หรือการสวดมนต์ ฯลฯ การสารภาพนั้นไม่สามารถได้รับการยอมรับจากพระเจ้า พระองค์ไม่สามารถยอมรับการกระทำของมนุษย์ที่แข่งกับพระราชกิจที่สมบูรณ์แบบของพระเยซูคริสต์

1 ยอห์น 1:9 “ถ้าเราสารภาพบาปของเรา [ที่เราได้สำนึก] พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม [ซึ่งอำนาจผลลัพธ์ว่า] จะทรงโปรดยกบาปของเรา [บาปที่เราได้สำนึก] และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น [คือบาปที่เราไม่ได้สำนึก การที่ทำพระวิญญาณบริสุทธิ์เสียพระทัย การดับพระวิญญาณบริสุทธิ์ การรับใช้พระเจ้าด้วยแรงจูงใจที่ไม่ถูกต้อง ฯลฯ]”

เมื่อคำว่า 'νεα (ฮีน่า) เขียนพร้อมกับมาลาแสดงเงื่อนไขสมมุติ เราควรแปลอนุประโยคเป็น ‘ซึ่งอำนาจผลลัพธ์ว่า’ เนื่องจากความชอบธรรมของพระบิดาได้รับการพอพระทัยที่ไม่กางเขน พระองค์จึงสามารถยกความผิดบาปของเราและทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น

คำว่า ἀφετη (อะ-ฟี-เอ-มี) หมายความว่า “ให้อภัย” พระบิดาทรงยกบาปของเราเมื่อเราได้กล่าวถึงบาปนั้น แล้วพระองค์ทรงจัดการต่อบาปที่เราไม่ได้สำนึกและความผิดพลาดต่อน้ำพระทัยพระเจ้าอย่างไร?

คำว่า καθάρσις (คาซารีซิส) มีความหมายว่า “ชำระ” หรือ “ทำให้บริสุทธิ์” ด้วยเหตุว่าเรากำลังพูดถึงเรื่องของจิตใจ คาซารีซิส น่าจะแปลเป็น “ทำให้บริสุทธิ์” พระเจ้าไม่ได้ทรงยกบาปที่เราได้สำนึกเท่านั้น แต่พระองค์ทรงทำให้จิตใจของเราบริสุทธิ์โดยการลบล้างการอธรรมและการกระทำผิดต่อน้ำพระทัยของพระองค์ จากนั้น พระองค์จะนำเรากลับคืนที่มีสัมพันธ์ภาพกับพระองค์อีกครั้ง

หลายครั้งเมื่อเราได้กระทำบาปและอยู่นอกสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า พระองค์จะทรงเตือนเรา แต่เราไม่ต้องรับการลงโทษเพราะบาปที่เราได้ทำ เพราะพระเยซูคริสต์ทรงรับการพิพากษาลงโทษสำหรับบาปทุกประการของมนุษยชาติแล้ว แต่เราได้รับการเตือนจากของพระองค์ด้วยความรัก เพื่อเราจะได้เรียนรู้ที่จะยำเกรงพระองค์ และจะได้ทำตามพระประสงค์ของพระองค์ (ฮีบรู 12:6) การยกความผิดบาปและการที่พระองค์ทรงชำระเราให้บริสุทธิ์แล้ว ไม่ได้หมายความว่าเราจะไม่ต้องทนทุกข์กับการเตือนอย่างไรก็ตาม การเตือนที่เกี่ยวกับการกระทำบาป หรือการที่อยู่นอกสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าจะกลายเป็นพระพรและการเติบโตฝ่ายวิญญาณ เมื่อเราได้กลับสู่สัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าอีกครั้ง

สรุป คือ โอกาสที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่เราเพื่อเราจะสารภาพบาป และกลับมามีสัมพันธ์ภาพกับพระองค์ เป็นของประทานที่พระองค์ทรงมอบแก่เราโดยพระคุณ การสารภาพบาปไม่ใช่วิถีทางที่อนุญาตหรือสนับสนุนให้เราทำบาปเรื่อยไป แต่เป็นโอกาสที่เราจะสามารถก้าวต่อไปในชีวิตฝ่ายวิญญาณโดยรับการเติบโตในพระคุณและสติปัญญา โดยมีจุดประสงค์ว่า จะมีสักวันหนึ่งที่ผู้เชื่อจะรักพระเจ้าพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้อคิดสำหรับคริสเตียนใหม่

พระเจ้าทรงอดทนต่อเรา เราจึงต้องอดทนกับตัวเราเองเช่นกัน บางครั้งคริสเตียนใหม่คาดหวังมากไปในตัวเอง (คริสเตียนใหม่ คือ คริสเตียนที่ยังไม่ค่อยรู้จักแผนการของพระเจ้า ถึงแม้บางคนอาจเป็นคริสเตียนมา 30 ปีแล้ว แต่ยังไม่พัฒนาเพราะไม่ได้เรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์จากศิษยาภิบาลหรือผู้สอนพระคัมภีร์อย่างถูกต้อง) บางครั้งเมื่อผู้เชื่อใหม่เรียนหลักคำสอนใหม่ๆ เขามักคิดว่าเขาสามารถเอาสิ่งนั้นประยุกต์มาใช้ได้อย่างง่ายดายและทันที ถ้าผมแสดงวิธีการเดินให้แก่ทารกอายุ 6 เดือน เด็กคนนั้นสามารถเดินได้ทันทีไหม? คงไม่ได้เพราะเขายังมีอายุน้อย ผู้เชื่อใหม่ก็เช่นกัน

คริสเตียนใหม่ทุกคนต้องต่อสู้กับบาปทางด้านอารมณ์ คุณอาจมีปัญหาในการควบคุมอารมณ์ ความอิจฉา ความกังวล ความกลัวและอื่นๆ แล้วคุณจะแก้ปัญหาเช่นนี้อย่างไร? ทุกครั้งที่คุณทำบาป คุณจำเป็นต้องสารภาพบาปต่อพระเจ้าพระบิดา เมื่อได้ทำเช่นนี้แล้วคุณจะได้รับการอภัยบาป และกลับเข้าสู่สัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง หลังจากนั้นคุณควรทบทวนพระสัญญา และข้อพระคัมภีร์อื่นๆซึ่งจะทำให้คุณเข้มแข็งขึ้นเพื่อคุณสามารถรักษาสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าไว้ได้นานกว่าเดิม ปัญหาอีกประเด็นหนึ่งคือ ความเชื่อของผู้เชื่อใหม่ยังไม่มั่นคง เขาจึงได้หลุดออกจากสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าง่ายๆ ซึ่งคงทำให้รู้สึกผิดหวัง ผู้เชื่อใหม่ต้องฝึกและเรียนรู้ที่จะมีความอดทนกับตัวเองและไม่ยอมแพ้

พระเจ้าไม่ได้ลงโทษผู้เชื่อใหม่หนักเท่ากับคริสเตียนที่เติบโตแล้ว ทั้งที่ขนาดบาปที่ทำไปนั้นพอกๆกัน คริสเตียนยิ่งโตก็ต้องรับผิดชอบตัวเองมากยิ่งขึ้น พระเจ้าไม่คาดหวังมากจากผู้เชื่อใหม่ อย่างไรก็ตาม มี 2 อย่างที่พระเจ้าทรงปรารภจากจากผู้เชื่อใหม่ สิ่งแรก คือ เมื่อคุณทำบาป คุณต้องกล่าว (สารภาพ) ถึงบาปที่กระทำไปต่อพระบิดา ถึงแม้ว่าจะต้อง

สารภาพบาปทุกๆนาที่ สิ่งที่สอง คือ คุณต้องศึกษาพระคำของพระองค์ทุกวันในขณะที่อยู่ในสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า ถ้าคุณสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับความจริงของพระองค์ทุกวัน คุณจะพัฒนาและแข็งแกร่งขึ้น แต่สิ่งนี้ต้องใช้เวลา พระเจ้าทรงทราบว่าคุณคริสเตียนใหม่ยังเป็นทารกฝ่ายวิญญาณอยู่ และพระองค์จะประทานเวลาเพื่อการพัฒนา พระเจ้าทรงมีความอดทนต่อคุณ คุณจึงต้องอดทนกับตัวคุณเองด้วย

ผู้เชื่อใหม่ต้องหาแรงจูงใจที่ถูกต้องอย่างรวดเร็วที่สุด ถ้าคุณเป็นนักศึกษาจงขยันในการศึกษาเพื่อเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า คุณไม่ต้องคิดว่าครูผู้สอนคิดอย่างไรต่อคุณ เพราะนั่นไม่สำคัญ จงตั้งใจศึกษาให้ดีที่สุดเพื่อพอพระทัยพระเจ้า ถ้าคุณเรียนหนังสือเพื่อพอพระทัยพระเจ้า และได้เกรด 'C' นั้นก็ดีแล้ว ครูผู้สอนและเพื่อนนักเรียนคนอื่นในห้องเรียนอาจดูถูกคุณ แต่พระเจ้าทรงทราบถึงความตั้งใจของคุณ ถ้าคุณทำงานในบริษัทจงทำงานอย่างดีที่สุดเท่าที่ทำได้ และเชื่อฟังคำสั่งที่ถูกต้องทุกคำ ถ้าคุณทำอย่างนี้แล้วพระเจ้าจะทรงพอพระทัยในตัวคุณ อย่ากังวลใจหากเจ้านายของคุณไม่พอใจ แต่ถ้าพระเจ้าพอพระทัยนั่นก็ดีที่สุด

คุณเคยเห็นทารกทำงานไหม? ทารกไม่ทำงาน เขาแค่ตีนมและทำผ้าอ้อมเปื้อน ถ้าเป็นอย่างนั้น ทำไมจึงมีคริสเตียนใหม่หลายคนอยากจะมีชีวิตใช้พระเจ้า? อาจเป็นเพราะว่ามีศิษยาภิบาลและผู้สอนพระคัมภีร์หลายคนที่ไม่เข้าใจบริบทของคำสั่งที่พระเยซูทรงบัญชาแก่อัครทูต 11 คน (มัทธิว 28: 19-20) ขอปรับความเข้าใจคือ พระเยซูไม่ได้ตรัสว่า “จงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ” และ “สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกเขาไว้” แก่ผู้เชื่อใหม่ แต่พระองค์ทรงตรัสคำสั่งนี้แก่อัครทูต 11 คน ซึ่งพวกเขาได้ใช้เวลา 3 ปีภายใต้การดูแล และการสั่งสอนของพระคริสต์อยู่เป็นการส่วนตัวและเข้มข้น จนกระทั่งพระคริสต์ทรงเห็นว่าพวกเขาพร้อมที่จะทำพันธกิจดังกล่าว

เนื่องจากผู้เชื่อใหม่ยังไม่รู้จักแผนการของพระเจ้าและมักจะคิดและทำตามอารมณ์ เขาจึงควรดื่มนมต่อไป (เรียนรู้เกี่ยวกับหลักการพื้นฐานของชีวิตคริสเตียน) แล้วจึงค่อยทานอาหารหนักภายหลัง (หลักคำสอนพระคัมภีร์ที่หนักขึ้น) คริสเตียนจะต้องเติบโตก่อน ถึงจะมีคุณสมบัติพอที่จะรับใช้พระเจ้าในบางโอกาส (2 ทิโมธี 3:16,17) ผู้เชื่อใหม่มักจะมี ความกระตือรือร้นสูงและอยากจะรีบรับใช้พระเจ้า จงอย่ารีบทำ ผู้เชื่อใหม่ ควรเติบโตฝ่ายวิญญาณจากพระคำของพระเจ้าก่อน

คริสเตียนใหม่มักจะคิดที่จะแก้ปัญหาทุกเรื่องด้วยการอธิษฐาน การอธิษฐานเป็นการสื่อสารระหว่างผู้เชื่อกับพระเจ้า ดังนั้น เมื่อผู้เชื่อได้สื่อสารกับพระเจ้าเขาต้องรู้จักพระองค์และพระประสงค์ของพระองค์ก่อน เมื่อผู้เชื่อรู้จักพระเจ้ามากขึ้น การอธิษฐานของเขาก็จะมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ถ้าผู้เชื่อไม่รู้จักรู้จักพระเจ้า พระคุณของพระองค์ และวิธีการ ในการดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ การอธิษฐานของเขาจะไร้ผล แต่ถ้าผู้เชื่อนำหลักคำสอนพระคัมภีร์มาประยุกต์ใช้กับการอธิษฐานของเขา การอธิษฐานนั้นจะมีประสิทธิภาพและความหมาย ตัวอย่างเช่น ถ้าคุณรักพระเจ้า คุณได้อธิษฐานอย่างถูกต้องและอธิษฐานด้วยความเชื่อ คำอธิษฐานนั้นจะมีฤทธิ์เดช พระเจ้าก็จะทรงตอบคำอธิษฐานของคุณ ถ้าคุณอธิษฐานโดยปราศจากความเชื่อ หรืออธิษฐานด้วยความหวาดกลัว พระเจ้าไม่ตอบการอธิษฐานของคุณ คำอธิษฐานที่เกิดผลจะต้องมีแรงจูงใจที่ถูกต้อง และประกอบด้วยถ้อยคำที่ถูกต้องด้วย

การอธิษฐานไม่ได้ถูกตั้งไว้เพื่อเป็นการแก้ปัญหาทุกเรื่อง การดำเนินชีวิตไปด้วยความเชื่อเป็นวิธีการแก้ปัญหา การให้อภัยผู้อื่นเพราะระลึกถึงพระคุณของพระเจ้าเป็นวิธีแก้ปัญหา การประยุกต์สติปัญญาซึ่งมาจากการศึกษาพระคัมภีร์เป็นการแก้ปัญหา ความรักที่เรามีต่อพระเจ้าเป็นการแก้ปัญหา ฯลฯ แต่การอธิษฐานไม่ได้เป็นการแก้ปัญหาเสมอไป ยกตัวอย่าง เช่น สมมุติว่าหัวหน้าของคุณไม่ยุติธรรมต่อคุณ แล้วคุณจะ

ทำอย่างไร? คุณจะอธิษฐานวิงวอนต่อพระเจ้าทั้งน้ำตาด้วยความรู้สึกเสียใจว่า “โอ พระบิดาเจ้าข้า โปรดช่วยลูกของพระองค์ด้วยเถิด หัวหน้าที่ของลูกไม่ยุติธรรมเลย!” อย่างนั้นหรือ? ไม่! การอธิษฐานอย่างนี้ไม่ถูกต้อง คุณควรรู้ว่า พระเจ้าทรงยุติธรรมต่อคุณเสมอ ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าก็จะทรงลงโทษหัวหน้าคุณ และจะทรงอวยพรคุณด้วย “จงละความกระวนกระวายของท่านไว้กับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงห่วงใยท่านทั้งหลาย” (1 เปโตร 5:7) และถ้าคุณอธิษฐานขอพระคุณพระเจ้าสำหรับความยุติธรรมของพระองค์ การอธิษฐานนั้นจะเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ในกรณีนี้ คุณไม่ได้ใช้การอธิษฐานที่จะแก้ไขปัญหาแต่ใช้การอธิษฐานเป็นการแสดงความเชื่อที่คุณมีต่อพระองค์ เราสามารถแก้ปัญหาได้โดยประยุกต์ความเชื่อต่อปัญหาอย่างถูกวิธี

คริสเตียนใหม่ ซึ่งยังเป็นทารกฝ่ายวิญญาณ มักจะอธิษฐานก่อนที่เขาได้รู้จักพระคำของพระเจ้า เป็นสิ่งที่ดีถ้าเขาอธิษฐานขอคุณพระเจ้า แต่เขาจะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและแผนการของพระองค์ก่อนเขาจึงจะสามารถอธิษฐานวิงวอนเผื่อตนเอง คนอื่น หรือเหตุการณ์ต่างๆ อย่างถูกต้อง เสมือนกับทารกที่แสดงเพียงแค่ว่าความรู้สึกของตนเองจนกระทั่งเขาได้เรียนรู้คำศัพท์ซึ่งจะทำให้เขาสามารถคิดได้ คริสเตียนใหม่ก็จะอธิษฐานตามความรู้สึกของเขาจนกระทั่งเขาได้เรียนรู้ที่จะมีความคิดของพระคริสต์ การอธิษฐานคือการสื่อสารกับพระเจ้า ยิ่งรู้จักพระเจ้าและแผนการของพระองค์มากเท่าใด ก็จะมีอธิษฐานทูลขอต่อพระองค์ได้ดียิ่งขึ้น

คริสเตียนใหม่มักจะอธิษฐานเมื่อเขาอยู่นอกสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า ถ้าคริสเตียนมีความกลัว ความกังวล ความโกรธ หรือบาปอื่นในจิตใจ ซึ่งเขายังไม่ได้สารภาพ พระเจ้าจะไม่ตอบสนองต่อการอธิษฐานของเขา “ถ้าข้าพเจ้าได้บ่มความชั่วไว้ในใจของข้าพเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงไม่สดับฟัง” (สดุดี 66:18) ทุกครั้งก่อนที่คริสเตียนจะอธิษฐานเขาจำเป็นต้อง

มั่นใจว่าเรามีสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าโดยเขากล่าวถึงบาปของเขาต่อพระบิดา

คริสเตียนใหม่บางคนอาจคิดว่าซาตานกำลังโจมตีเขาอยู่ โดยส่วนใหญ่ซาตานไม่ต้องโจมตีผู้เชื่อใหม่ เพราะผู้เชื่อใหม่มักจะโจมตีตัวเองโดยธรรมชาติบาปของตนและโดยความเขลาต่อแผนการของพระเจ้า จงจำไว้ว่า ซาตานเป็นบุคคล มันสามารถอยู่ในที่ที่เดียวเท่านั้น ซาตานมีงานมากและใช้เวลาโดยอยู่บนสวรรค์บ้าง อยู่ในโลกบ้าง ซาตานก็เป็นทูตสวรรค์ร้ายตัวฉกาจที่สุด มันปราดเปรื่องและมีกองทัพใหญ่ เพราะฉะนั้นมันจะไม่ค่อยจัดการกับผู้เชื่อเป็นการส่วนตัว นอกจากผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่ระดับโมเสส หรือ ดาวิด ฯลฯ ถ้าคุณเป็นผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่เช่นโมเสสหรือดาวิด ซาตานคงใช้เวลาในการโจมตีคุณอย่างเป็นการส่วนตัว แต่ถ้าคุณเป็นผู้เชื่อใหม่ คงเป็นไปได้ที่ซาตานไม่รู้จักแม้แต่ชื่อของคุณ

ซาตานโจมตีคริสเตียนทุกคนผ่านระบบโลกของมันซึ่งทำให้มนุษย์ตาบอดต่อความจริง วิธีการป้องกันความคิดของเราจากการหลอกลวงของมันคือ การใช้ความคิดของพระเจ้า เพราะฉะนั้น ถ้าเราจะปกป้องความคิดของเราจากซาตาน เราจำเป็นต้องสะสมหลักคำสอนพระคัมภีร์ไว้ในจิตใจให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ (สดุดี 119:11)

ระบบความคิด

(บทเรียนนี้แปลมาจากหนังสือ 'Tongues' (หน้า 49-50 เขียนโดย ศจ. อาร์. บี. ชิม, จูเนียร์, พิมพ์ปีค.ศ. 2000)

พระเจ้าทรงสถาปนาชีวิตฝ่ายวิญญาณให้เรา ชีวิตฝ่ายวิญญาณนั้นเป็นระบบความคิดซึ่งจะเรียกหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่ได้สะสมไว้ในจิตใจแล้ว เพื่อเอามาใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ของชีวิต การเสริมสร้างและการเติบโตในชีวิตฝ่ายวิญญาณต้องการความคิด ไม่ใช่อารมณ์ อารมณ์ (ความรู้สึก) ไม่สามารถเรียนรู้ วิเคราะห์ แก้ไขปัญหา หรือก่อให้เกิดผลฝ่ายวิญญาณได้ อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อหลายคนมักจะอาศัยอารมณ์แทนที่จะใช้เวลาและความคิดเพื่อสร้างระบบความคิดที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้เขา

เมื่ออารมณ์ได้ครอบงำความคิดของเรา การเข้าข้างตัวเอง ความคิดไร้เหตุผล และ ความบาป ได้เข้ามาควบคุมชีวิต ในทางตรงกันข้าม หากจิตใจของคุณถูก**ครอบงำ**ด้วยหลักคำสอนพระคัมภีร์ คุณจะไม่ได้คิดถึงแต่เรื่องของตัวเอง แต่สามารถมีความคิดตามความเป็นจริงโดยไม่เอาความคิดส่วนตัวเข้ามาปะปน ยิ่งคุณมีหลักคำสอนพระคัมภีร์สะสมไว้ในจิตใจ คุณยิ่งมีโอกาที่จะประยุกต์หลักคำสอนนั้นมาใช้ในชีวิต พระคัมภีร์มีหลายตอนซึ่งตอกย้ำหลักการนี้ :

“เพราะดังที่เขาคิดในจิตใจของเขา เขาจึงเป็นเช่นนั้น” (สุภาษิต 23:7ก)

“จงเอาใจจดจ่อ [προσο / โพร-เนโอ] ต่อสิ่งที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่สิ่งที่อยู่บนแผ่นดินโลก” (โคโลสี 3:2)

“และจงรับการเปลี่ยนแปลงใหม่ โดยวิญญาณ [การประกอบด้วย
พระวิญญาณบริสุทธิ์] แห่งจิตใจของท่าน” (เอเฟซัส 4:23)

“จงมีความคิดในตนเอง เหมือนกับความคิดซึ่งมีอยู่ในพระเยซู
คริสต์” (ฟิลิปปี 2:5)

เราสามารถคิดเหมือนพระคริสต์ได้อย่างไร? โดยรู้จักหลักคำสอน
ซึ่งพระคัมภีร์ได้เรียกว่า “จิตของพระคริสต์” (1 โครินธ์ 2:16) (คำว่า “จิต”
แปลมาจากคำว่า νοῦς (นูส) ในภาษากรีก ซึ่งบางครั้งหมายถึงถึง
“ความคิด”) ถึงแม้ว่าคุณอาจตอบสนองต่อหลักสอนพระคัมภีร์ด้วยอารมณ์
ความรู้สึกนั้นไม่เกี่ยวกับฝ่ายวิญญาณ หรือการเติบโตฝ่ายวิญญาณของคุณ
ถ้าคุณจะไม่พยายามดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณโดยจิตใจของคุณยังคงถูก
ควบคุมจากรู้สึก คุณจะต้องต่อสู้กับอารมณ์ที่ขึ้น ๆ ลง ๆ ซึ่งจะ
คัดค้านความมั่นคงของหลักคำสอนพระคัมภีร์ สิ่งที่พระเจ้าตรัสเป็น
มาตรการของชีวิตฝ่ายวิญญาณ ไม่ใช่ความรู้สึกของคุณ พระคำของพระ
เจ้าต้องเป็นความจริงในชีวิตของคุณมากกว่าอารมณ์ ความรู้สึก
สถานการณ์ ปัญหา หรือ ประสบการณ์ใดๆ มีแต่การเรียนรู้หลักคำสอน
พระคัมภีร์เท่านั้น ที่จะช่วยให้คุณรู้จักพระเจ้า รับฤทธิ์เดชของพระองค์
ก้าวหน้าในชีวิตฝ่ายวิญญาณถึงขั้นตอนเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ และแล้ว
ก็มีชีวิตที่ถวายเกียรติแด่พระองค์

1 โครินธ์ 13:1

ความรัก

ชีวิตฝ่ายวิญญาณคือความคิดและแรงจูงใจที่ถูกตั้ง

ความคิดของคุณเป็นสิ่งที่กำหนดว่า คุณเป็นคนแบบไหน ถ้า
คุณคิดแล้ว คุณก็เป็นคนแล้ว ถ้าคุณคิดอย่างมีคุณธรรม คุณก็เป็นคนมี
คุณธรรม ถ้าความคิดของคุณแคบ คุณเป็นคนใจแคบ ถ้าคุณคิดแต่เรื่อง
ตัวเอง คุณก็เป็นคนหมกมุ่นกับตัวเอง ถ้าคุณไม่คิด คุณเป็นคนไร้ค่า ถ้า
ความคิดคุณไม่ตรงกับความคิดของพระเจ้า คุณก็ไม่ใช่ผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่
แต่ถ้าหากความคิดของคุณตรงกับความคิดของพระเจ้า คุณเป็นผู้เชื่อที่
ยิ่งใหญ่ ความคิดและแรงจูงใจได้เกิดขึ้นในจิตใจและเป็นสิ่งที่กำหนดตัวจริง
ของเรา

“เพราะดังที่เขาคิดในจิตใจ (ψα / นีเฟซ) ของเขา เขาจึงเป็น
เช่นนั้น” (สุภาษิต 23:7)

คริสเตียนบางคนคิดว่าการประพฤติอย่างถูกต้องจะก่อให้เกิด
ความคิดที่ถูกตั้ง มีคริสเตียนหลายคนซึ่งอาจประพฤติดี แต่มีความคิด
ชั่วร้ายและแรงจูงใจที่ไม่ถูกต้อง การกระทำไม่สามารถก่อให้เกิดความคิด
และแรงจูงใจ เพราะการกระทำไม่ได้สร้างคำศัพท์ในจิตใจซึ่งคำศัพท์
จำเป็นต้องมีก่อนที่เราจะคิดได้ แต่ในทางตรงกันข้าม ความคิดและ
แรงจูงใจที่ถูกตั้งได้ก่อให้เกิดการตัดสินใจและการกระทำที่ถูกตั้ง หาก
มองอีกมุมหนึ่ง ถ้าคริสเตียนกระทำอย่างถูกต้อง แต่ความคิดและ
แรงจูงใจของเขาไม่ถูกต้อง เขาได้ปฏิบัติอย่างบกพร่อง และการกระทำ
ของเขาไม่มีประโยชน์อะไรเลย แรงจูงใจที่ถูกตั้งต้องมาจากความรักที่เรา
มีต่อพระเจ้าเท่านั้น ถ้าคริสเตียนได้รับแรงจูงใจจากการหาชื่อเสียงหรือคำ

ชมเชยจากผู้อื่น หรือจากความปรารถนาที่จะได้รับพระพรหรือได้รับบำเหน็จจากพระเจ้า หรืออาจเป็นเพราะกลัวการติสอนจากพระองค์ก็ตาม นั่นเขายังมีแรงจูงใจที่ผิด มีเพียงความรักเท่านั้นที่เป็นแรงจูงใจที่ถูกต้อง

1 โครินธ์ 13:1 “ถ้า [εὐα / เอ – อัน] ข้าพเจ้าพูดภาษาแปลกๆได้ เป็นภาษามนุษย์ก็ดี เป็นภาษาทูตสวรรค์ก็ดี แต่ไม่มีความรัก [ἀγάπη / อากาเป] ข้าพเจ้าเป็นเหมือนฆ้องหรือฉาบที่กำลังส่งเสียง”

ในสามข้อแรกของพระธรรมโครินธ์บทที่ 13 อาจารย์เปาโลได้เสนอสามกรณีซึ่งต่างกันไป ซึ่งทุกกรณีนั้นเป็นข้อสมมุติ เมื่อคำสันธาน “เอ-อัน” ถูกใช้กับปริกัลปมาลาและวลีว่า “แต่ไม่มี” เราเข้าใจว่าผู้เขียนกำลังแนะนำสถานการณ์สมมุติอันไม่ต้องพิสูจน์ เนื่องจากภาษาของทูตสวรรค์เป็นสิ่งที่ไม่มีมนุษย์รู้จักอยู่แล้ว และไม่เคยมีใครสามารถย้ายภูเขาด้วยความเชื่อได้ เราต้องตีความหมายโดยสรุปว่า ประโยคเหล่านี้เป็นข้อสมมุติอันไม่ต้องพิสูจน์ ซึ่งอาจารย์เปาโลเขียนโดยขยายความเกินความจริง เพื่อให้เห็นภาพที่เกิดขึ้นในคริสตจักร

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทานของประทานในการพูดภาษาต่างๆ (ภาษาแปลกๆ) ให้กับชาวโครินธ์หลายคน เพื่อประกาศข่าวประเสริฐแก่พ่อค้าชาวยิวที่ได้เข้ามาเมืองโครินธ์ อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อที่ไม่ได้รับภาษาต่างๆ ก็เกิดความอิจฉาต่อผู้เชื่อที่ได้รับ เขาจึงคิดภาษามั่วๆขึ้นเอง (ซึ่งอาจารย์เปาโลได้เขียนถึงในบทที่ 14)

การพูดภาษาต่างๆเป็นสิ่งที่น่าประทับใจมากสำหรับชาวโครินธ์ เนื่องจากความเชื่อดั้งเดิมของเขา ในลัทธิตีลลิต และ ดิโอนิซิส มีการพูดมั่วๆ และกิจกรรมตามอารมณ์อีกหลายอย่าง เช่น ร้องตะโกน เล่นฉาบตั้งๆ เป็นต้น ดังนั้น ชาวโครินธ์จึงคิดว่าการพูดภาษาต่างๆ เป็นสิ่งที่น่าประทับใจ บางคนที่ไม่ได้รับของประทานการพูดภาษาต่างๆ จึงได้พูดภาษามั่วๆ เพื่อให้คนอื่นเห็นว่าเขาเป็นผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่ อย่างไรก็ตาม อาจารย์เปาโล

ไม่ใช่แค่ไม่ยอมรับการกระทำนี้เท่านั้น แต่เขาได้ชี้ให้เห็นว่าของประทานในการพูดภาษาต่างๆไม่มีความหมาย เว้นแต่ว่าผู้เชื่อได้เติบโตในชีวิตฝ่ายวิญญาณและมีความรักต่อพระเจ้า

ถึงแม้ว่าไม่เคยมีมนุษย์คนใดพูดภาษาทูตสวรรค์ อาจารย์เปาโลก็รู้ดีว่าทูตสวรรค์มีภาษาของเขา ดูเหมือนว่าภาษาทูตสวรรค์เป็นภาษาที่ยากกว่าภาษาของมนุษย์ ถ้าผู้ใดสามารถพูดภาษาของทูตสวรรค์ได้ นั่นแสดงว่าเขาใกล้ชิดพระเจ้าซึ่งต้องหมายความว่าเขาเป็นผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่ อาจารย์เปาโลใช้คำเขียนที่เกินจริง เพื่อเน้นความสำคัญของความรักที่มาจากชีวิตฝ่ายวิญญาณ สมมุติว่ามีมิชชันนารีที่สามารถพูดภาษาไทย เกาหลี ญี่ปุ่น จีนและภาษาทูตสวรรค์อีกหลายภาษาได้คล่อง สิ่งนี้ไม่ได้ทำให้เขาเป็นมิชชันนารีที่ดีหากเขาปราศจากความรัก คือ ความรักส่วนตัวที่เขามีต่อพระเจ้า และความรักที่ไม่มีเงื่อนไขที่มีให้กับเพื่อนมนุษย์ เขากลายเป็นเหมือนฆ้องหรือฉาบ เขาไม่มีค่าอะไรเลย และการกระทำของเขา ก็ไม่มีค่าในสายพระเนตรของพระเจ้า

ในสมัยก่อน ไม่มีซูเปอร์มาร์เก็ตเหมือนในปัจจุบัน พ่อค้า แม่ค้าได้ขายของโดยเข็นรถเข็นไปตามซอยตามตรอก เนื่องจากบ้านส่วนมากมีกำแพงสูงล้อมรอบ พ่อค้าแม่ค้าต้องส่งเสียงเรียกลูกค้า บางคนเอาทองเหลือง 2 ชั้นมาตีเข้าหากัน ซึ่งได้เกิดเสียงดัง เออะอะ บาดหู โดยวิธีนี้ชาวบ้านจึงรู้ว่าคนขายของมาแล้ว

การกระทำเช่นนี้เปรียบได้กับผู้เชื่อที่เรียกร้องความสนใจ เนื่องจากที่เขาไม่มีความรัก เขาจึงมีแรงจูงใจที่ผิดในการรับใช้พระเจ้า คนนั้นจะพยายามให้คนอื่นมองเขาและยกย่องเขาเสมอ (approbation lust) การนี้ตรงข้ามจาก ยอห์น 16:14 ซึ่งบอกเราว่า พันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ คือ ยกย่องพระเยซูคริสต์

ความรักต้องเป็นแรงจูงใจในทุกสิ่งที่เราทำ ในทุกๆด้านของชีวิต ไม่ว่าจะเป็นด้านครอบครัว การงาน การศึกษา การงานอดิเรก การรับใช้

พระเจ้า หรือชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราก็ตาม ความคิดและการกระทำของเราต้องรับแรงจูงใจจากความรัก และความปรารถนาที่จะเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า

อาจารย์เปาโลใช้คำว่า *อาภาเป* ซึ่งในภาษากรีกมีความหมายว่าความรักที่มีคุณธรรม ความรักอาภาเปนี้รวมถึงความรักที่ผู้เชื่อมีต่อพระเจ้า (reciprocal love for God) และความรักต่อผู้อื่นอย่างไม่มีเงื่อนไข ความรักที่เรามีต่อพระเจ้าเป็นความคิด ไม่ใช่อารมณ์ “ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา [พระเยซูคริสต์] ท่านก็จะประพฤติตามบัญญัติของเรา” (ยอห์น 14:15) เหตุฉะนั้น ก่อนที่เราจะบอกว่า “ฉันรักพระเจ้า” เราจำเป็นต้องศึกษาพระบัญญัติของพระองค์และทำตามพระบัญญัตินั้น ทุกประการ ทั้งการศึกษาและการเชื่อฟังเป็นสิ่งที่จะต้องอาศัยความคิด ไม่ใช่อารมณ์

ส่วนความรักต่อผู้อื่นอย่างไม่มีเงื่อนไข เราต้องดูจาก 2 ด้านด้วยกัน ด้านหนึ่งเราจำเป็นต้องปราศจากจากบาปทางด้านความคิด (เช่น ความเกลียดชัง ความขมขื่น ความอิจฉา ความมั่งร้าย ฯลฯ) และในอีกด้านหนึ่งเราต้องมีความคิดที่ดีต่อเขา ซึ่งมักจะแสดงออกด้วยการเสียสละให้ความเมตตา การให้อภัย ฯลฯ

ข้าพเจ้าไม่มีค่าอะไรเลย!

1 โครินธ์ 13:2 “และถ้า [สถานการณ์สมมุติอันไม่ต้องพิสูจน์] ข้าพเจ้ามีของประทานในการเผยพระวจนะ และเข้าใจในความลึกลับทั้งปวงและมีความรู้ทั้งสิ้น และมีความเชื่อมากยิ่งขึ้นที่สุด พอจะยกภูเขาไปได้ แต่ไม่มีความรัก [อาภาเป] ข้าพเจ้าไม่มีค่าอะไรเลย”

บางอย่างในข้อนี้เป็นจริงในชีวิตของอาจารย์เปาโล แต่บางอย่างก็ไม่จริง แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นสำคัญเพราะอาจารย์เปาโลแค่ใช้ตัวเองเป็นตัวอย่างไม่ประโยชน์ข้อแม้ ซึ่งเป็นข้อสมมุติอันไม่ต้องพิสูจน์ (hypothetical

conditional sentence) เช่น อาจารย์เปาโลได้รับของประทานในการเผยพระวจนะเหมือนกับเปโตรและยอห์น (อาจารย์เปาโลได้เผยถึงการถูกรับขึ้นไปของคริสตจักร (1 โครินธ์ 15:51-54; 1 เธสะโลนิกา 4:15-17) และเขาก็มีของประทานในความรู้เกี่ยวกับความลึกลับของคริสตจักร ในเวลานั้นพระคัมภีร์ยังไม่ได้ถูกรวบรวมเป็นพระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่ และเขามีความรู้เกี่ยวกับคริสตจักรในเรื่องอื่นๆ ซึ่งในปัจจุบันเราสามารถอ่านได้ในพระคัมภีร์

ในสมัยของอาจารย์เปาโล *μυστηριον* (*มูสเทรีโอน*) เป็นคำที่เขาใช้เรียกการสอนที่ลึกลับของลัทธิต่างๆ หลักคำสอนหรือความลึกลับนี้ เป็นที่รู้จักกันระหว่างสมาชิกในลัทธิหนึ่งเท่านั้น ในยุคคริสตจักรก็มีหลักคำสอนที่ลึกลับ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันเป็นที่เข้าใจกันระหว่างสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้า เนื่องจากหลักคำสอนนี้มีไว้เฉพาะผู้เชื่อในคริสตจักร อาจารย์เปาโลได้นำคำ “*มูสเทรีโอน*” มาใช้เพื่ออธิบายหลักคำสอนที่เกี่ยวกับชีวิตฝ่ายวิญญาณ ครอบครัวของพระเจ้าเป็นกลุ่มคนพิเศษซึ่งมีหลักคำสอนพิเศษและมีเอกลักษณ์ พระเยซูคริสต์ในฐานะเป็นมนุษย์ พระองค์เองเป็นบุคคลแรกที่ได้รับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งในยุคคริสตจักร พระองค์ทรงมอบให้ทุกคนที่เชื่อในพระองค์ พระองค์ทรงแต่งตั้งเราให้เป็นเอกอัครราชทูตของพระองค์ และเราเป็นบุตรโอรสโดยได้รับบัพติศมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ สิ่งเหล่านี้เป็นสิทธิพิเศษที่สูงที่สุด และฐานะสูงสุดซึ่งพระองค์สามารถมอบให้แก่ผู้เชื่อทุกคน ณ เวลารอด แม้แต่ผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่ในสมัยพระคัมภีร์เดิม เช่น อับราฮัม โมเสส และดาวิด ไม่ได้รับฐานะสูงเท่านี้ ร่างกายของผู้เชื่อเป็นพระวิหารซึ่งมีทั้ง พระเจ้าพระบิดา (เอเฟซัส 4:6) พระเยซูคริสต์ (โคโลสี 1:27) และพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1 โครินธ์ 6:19) ทรงสถิตอยู่ด้วย สิ่งเหล่านี้ก่อนยุคคริสตจักรไม่เคยมี และหลังยุคคริสตจักรก็จะมีเช่นเดียวกัน

นอกจากของประทานด้านความรู้ในหลักคำสอนที่ลึกลับแล้ว ยังมีของประทานในด้านความรู้ทุกอย่างที่จะอยู่ในพระคัมภีร์ใหม่ ในยุค

เริ่มแรกของคริสตจักรไม่มีพระคัมภีร์ใหม่ แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทานความรู้ในหลักคำสอนพระคัมภีร์ให้แก่ผู้ชายคริสเตียนบางคน เพื่อที่เขาจะรับใช้พระเจ้าในการสื่อสารหลักคำสอนพระคัมภีร์ในคริสตจักรท้องถิ่น และเพื่อให้คริสเตียนในสมัยนั้นมีโอกาสเติบโตฝ่ายวิญญาณเท่าเทียมกับคริสเตียนในรุ่นหลังจากที่พระธรรมถูกรวบรวมจนครบทุกเล่ม

ในข้อที่ 3 ของบทที่ 13 อาจารย์เปาโลได้พูดเกินความจริงเรื่อง “ความเชื่อที่พอจะยกภูเขาไปได้” ก่อนพระคัมภีร์ใหม่จะถูกรวบรวมจนครบ มีของประทานพิเศษในด้านความเชื่อซึ่งมีไว้เฉพาะช่วงแรกของยุคคริสตจักรเท่านั้น เราต้องแยกความเชื่อนี้จากความเชื่อซึ่งเราต้องอาศัยในการดำเนินชีวิตในแต่ละวัน ของประทานในด้านความเชื่อที่อาจารย์เปาโลกำลังพูดถึงถึงเป็นของประทานฝ่ายวิญญาณชั่วคราว (temporary spiritual gift) ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมอบแก่ผู้เชื่อในช่วงแรกของยุคคริสตจักรพร้อมกับของประทานอื่นๆที่ถูกบันทึกไว้ใน 1 โครินธ์ 12:28 และใน 1 โครินธ์บทที่ 13 นี้ เนื่องจากไม่มีพระคัมภีร์ ของประทานเหล่านี้จึงเป็นสิ่งจำเป็นและถูกใช้แทนพระคัมภีร์ พระธรรมเล่มสุดท้ายไม่ได้มีการบันทึกจนถึงปี ค.ศ. 96 และยังมีอีกหลายปี กว่าพระคัมภีร์จะถูกรวบรวมเป็นเล่มพร้อมที่จะแจกให้กับคริสตจักร ในระหว่างเวลานั้นพระเจ้าทรงประทานของประทานพิเศษเพื่อการเติบโตของคริสตจักร

ถึงแม้ว่ามีของประทานด้านความเชื่อในคริสตจักรในยุคแรก แต่ก็ไม่มีใครที่มีความเชื่อมากขนาดจะยกภูเขาไปได้ การที่จะยกภูเขาไปได้นั้นไม่มีผลในฝ่ายวิญญาณ จงจำไว้ว่า อาจารย์เปาโลได้เขียนเกินความจริงเพื่อให้เราเข้าใจในสิ่งที่เขาสอน คือ ความยิ่งใหญ่ในชีวิตฝ่ายวิญญาณขึ้นอยู่กับความรักที่เรามีต่อพระเจ้า ไม่ใช่ของประทานหรือการกระทำของเรา เนื่องจากของประทานฝ่ายวิญญาณในสมัยเริ่มแรกของคริสตจักรเป็นสิ่งที่น่าประทับใจมาก อาจารย์เปาโลทำให้ของประทานด้านความเชื่อที่น่าประทับใจมากยิ่งขึ้นโดยการพูดเกินจริง ซึ่งหมายความว่า ถ้าคุณมีของ

ประทานฝ่ายวิญญาณที่น่าประทับใจ รวมถึงความเชื่อพอที่จะยกภูเขาได้ แต่คุณไม่มีความรัก คุณไม่มีค่าอะไรเลย

วีรบุรุษผู้ไร้ค่า

เมื่ออาจารย์เปาโลเขียนคำว่า “ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย เขาได้ใช้คำจากภาษากรีกแบบคลาสสิก (Classical Greek) ว่า ουθεν εμει (อูเชนเอมี) ในพระคัมภีร์ทั้งหมด มีเพียงลูกาและอาจารย์เปาโลที่ใช้คำนี้ (โดยอาจารย์เปาโลได้ใช้เฉพาะบทนี้) แต่เป็นคำเขียนที่ชาวกรีกคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี เพราะเป็นคำเดียวกันกับที่นักประพันธ์ชาวกรีกได้ใช้อธิบายพระเอกนางเอกในละครเร้าอิงประวัติศาสตร์ของเขา

มีเรื่องหนึ่งซึ่งเกี่ยวกับกษัตริย์องค์หนึ่งชื่อ อากาเมม-นอน ซึ่งเป็นคนมักใหญ่ใฝ่สูงและเห็นแก่ตัว เขามีภรรยาที่น่ารัก ชื่อ คลายมาเนสตรา มีธิดาที่งดงามชื่อ อีฟาเจเนีย และมีโอรสคนหนึ่ง ถึงแม้อากาเมม-นอนได้รับพรอันมากมายในชีวิตของเขา เขายังไม่พอใจกับสิ่งที่มีอยู่ เขาอยากจะเป็นวีรบุรุษที่ยิ่งใหญ่ เพราะตอนนั้นเป็นยุคของวีรบุรุษที่ยิ่งใหญ่ เมื่อมีสงครามเกิดขึ้นระหว่างชาวกรีก-มายซีเนียกับชาวเมืองทรอย อากาเมม-นอนได้รับตำแหน่งเป็นแม่ทัพของกองทัพเรือและกองทัพบกของกรีก-มายซีเนีย ซึ่งเป็นหนทางที่จะทำให้เขามีชื่อเสียง อย่างไรก็ตาม มีเหตุการณ์ไม่คาดฝันเกิดขึ้นซึ่งทำให้เขาฝันสลาย หลังจากได้เตรียมกองทัพพร้อมแล้ว เรือของกรีก-มายซีเนียไม่สามารถออกจากอ่าวออร์ลิสแล่นไปถึงสนามรบได้เพราะไม่มีลม ศาสนาของชาวกรีกในสมัยนั้นเกี่ยวข้องกับการบูชาัญญและการนับถือเทพ ซึ่งนักบวชของวิหารมีหน้าที่นำพิธีกรรมนั้น หลังจากเรือต้องอยู่นิ่งๆในอ่าวออร์ลิสมาหลายวัน นักบวชจากวิหารของเทพอาร์เทมิสมาเยี่ยมกษัตริย์อากาเมม-นอน เขาได้อธิบายถึงสาเหตุที่ลมไม่พัด คือ มีสัตว์ตัวหนึ่งของเทพอาร์เทมิสถูกฆ่าตายโดยกลุ่มทหารของอากาเมม-นอน เทพอาร์เทมิสจึงพิโรธและได้

ห้ามลมพัด เพื่อที่จะขอขมาเทพอาร์เทมิส อากาเมม-นอนจำเป็นต้องถวายธิดาเป็นเครื่องบูชา (อิฟาเจเนียร์กับบิดาจึงได้ขออนุญาตอยู่บนเรือด้วยกับบิดา)

ถ้าอากาเมม-นอนเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่แท้จริง เขาคงปฏิเสธศาสนาที่เลวร้ายนี้และจะไม่ยอมให้นักบวชฆ่าลูกสาวของตน แต่เขาไม่ได้ทำเช่นนั้น ถ้าเขาปฏิเสธ เขาคงถูกย้ายตำแหน่งแล้วหมดโอกาสที่จะเป็นวีรบุรุษที่มีชื่อเสียง เนื่องจากความปรารถนาที่จะเป็นวีรบุรุษมีมากกว่าความรักที่เขามีต่อลูกสาว เขาก็ยอมให้นักบวชเชือดคอของอิฟาเจเนียร์แล้วเผาถวายเทพอาร์เทมิส

พวกทหารต่างพากันคิดว่าอากาเมม-นอนเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่เขายอมสละชีวิตของลูกสาว แต่ภรรยาของเขาไม่ได้คิดอย่างนั้น ในทางตรงกันข้าม คลายมานเนสตราเสียใจมากเมื่อได้ข่าวและรู้สึกขมขื่นต่อสามีเพราะสิ่งที่เขาได้ทำลงไป หลังจากสงครามได้จบลงแล้วอากาเมม-นอนกลับมาสู่เมืองมายซีเนียโดยได้รับการต้อนรับอย่างสมเกียรติสำหรับวีรบุรุษที่ยิ่งใหญ่ คลายมานเนสตราก็ได้ต้อนรับเขาอย่างอบอุ่นโดยแกล้งทำว่ายังรักสามีอยู่ แล้วพอกลับมาถึงพระตำหนักแล้ว คลายมานเนสตราได้เตรียมน้ำอุ่นไว้ให้อ่างให้อากาเมม-นอนได้ผ่อนคลาย พอเขานอนลงในอ่างที่แสนสุขสบาย คลายมานเนสตราและแอกิสทัซซึ่งเป็นซุ้รักของนางได้โยนตะขอยคลุมเขาไว้ และได้หันเขาออกเป็นชิ้นๆ

ด้วยความมักใหญ่ใฝ่สูงที่เย่อหยิ่ง สุดท้ายอากาเมม-นอนจึงกลายเป็น “อูเรน” คือ กลายเป็นวีรบุรุษที่ไม่มีค่าอะไรเลย

พระเจ้าทรงรักคริสเตียนเป็นเวลาหลายล้านล้านปี พระองค์ทรงสถาปนาชีวิตฝ่ายวิญญาณให้คริสเตียนเพื่อเราจะสามารถตอบสนองความรักที่พระองค์ทรงมีต่อเรา อย่างไรก็ตาม คริสเตียนส่วนใหญ่กำลังทำอะไรอยู่? เนื่องจากเขาไม่ได้เรียงลำดับความสำคัญในชีวิตอย่างถูกต้อง เขาจึงไม่สามารถพัฒนาความรักที่มีต่อพระเจ้า เพราะหลายอย่างเข้ามาตีความ

สนใจของเขา ดังนั้นจึงเป็นเหตุให้คริสเตียนล้มเหลวในชีวิตฝ่ายวิญญาณ แทนที่จะเป็นผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่เขากลับเป็นผู้เชื่อที่ไร้ค่า

ถ้าผู้เชื่อได้เรียนรู้และได้ประยุกต์พระคำของพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ สุดท้ายเขาก็จะรักพระองค์ เขาอาจจะไม่ได้มีชื่อเสียงหรือมีคนเห็นว่าเขาเป็นผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่ แต่ในสายพระเนตรของพระเจ้าเขาจะเป็นผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่ เพราะการที่เขาได้สำนึกถึงพระคุณของพระเจ้าและปรารถนาที่จะตอบแทนความรักที่พระเจามีต่อเขา แต่มีผู้เชื่อหลายคนเป็นเหมือนอากาเมม-นอน คือ อยากเป็นวีรบุรุษ เขาอยากจะมีชื่อเสียง ฐานะ ตำแหน่ง ความสำเร็จ เงินทอง หรือความโลดโผน มากกว่าสิ่งอื่น เขาจึงไม่ได้ใช้เวลาที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและพระประสงค์ของพระองค์ ก่อนที่เขาจะเสียชีวิตลงเขาอาจได้ทำหลายอย่างให้สำเร็จ รวมถึงการสนองความต้องการฝ่ายเนื้อหนังของตน แต่ถ้าเขาไม่มีความรักต่อพระเจ้าเขาก็เป็นเหมือนอากาเมม-นอน คือ เขาไม่มีค่าอะไรเลย

ถ้าสมมุติว่าคุณได้รับของประทานทั้งหมดที่มีอยู่ในช่วงแรกของยุคคริสตจักร แต่ไม่มีความรัก *อากาเป* คุณไม่มีค่าอะไร คุณไม่สำคัญ และจะไม่มียอทธิพลต่อประวัติศาสตร์ คนที่ไม่มีคุณค่าก็เป็นคนที่ไม่มีความสุข ฉะนั้น คริสเตียนที่ไม่ได้พัฒนาความรักอากาเปที่มีต่อพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงเป็นคริสเตียนที่ไร้ค่าและไม่มีความสุข คุณอาจเป็นคนมีคุณธรรมสูง อาจเป็นศิษยาภิบาลหรือมิชชันนารีที่มีชื่อเสียง คุณอาจถวาย 30% ของรายได้ให้กับองค์กรคริสเตียน หรือคุณอาจจะอธิษฐานตั้งแต่เช้าจรดเย็นทุกวัน แต่ถ้าคุณไม่รักพระเจ้า สิ่งเหล่านั้นไม่มีค่า และคุณเองก็ไม่มีค่าอะไรเลย

1 โครินธ์ 13:3 “แม้ข้าพเจ้าจะสละทรัพย์สมบัติทั้งหมดให้แก่คนที่ต้องการความช่วยเหลือ [แปลตรงจากคำว่า $\psi\omega\mu\sigma\omega$ / *ไซมิไซ*] และยอมสละ

ชีวิตของข้าพเจ้าไป เพื่อข้าพเจ้าจะอ้อวุด [καυχησμεα / คาวเคโซมัย] แต่ข้าพเจ้าไม่มีความรักอากาศเป จะหาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าไม่”

ใน 1 โครินธ์ 13:1-2 อาจารย์เปาโลได้กล่าวไว้ว่า ถึงแม้ผู้เชื่อจะมีของประทานฝ่ายวิญญาณหลายอย่างที่น่าประทับใจ แต่ถ้าเขาปราศจากความรัก เขาไม่มีค่าอะไรเลย และในข้อที่ 3 นี้ อาจารย์เปาโลได้กล่าวว่า แม้ผู้เชื่อทำสิ่งที่น่าประทับใจโดยการกระทำดีหรือการเสียสละ แต่เขาไม่มีแรงจูงใจจากการตอบสนองต่อพระคุณของพระเจ้า ความนับถือยำเกรงพระองค์ และความรักภักดีต่อพระองค์ เขาจะไม่ได้รับอะไรเลย

การยอมสละทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของตนเป็นการให้ที่น่าประทับใจ ในตัวอย่างนี้ ผู้เชื่อยอมให้ทุกสิ่งที่เขาไม่สนใจไม่เหลืออะไรเลย เราได้พบการกระทำเช่นนี้ในพระธรรมกิจการบทที่ 4 บารนาบัสเป็นเจ้าของที่ดินและมีชีวิตฝ่ายวิญญาณที่เข้มแข็ง เขาจึงมั่นใจในการจัดเตรียมของพระเจ้า ก่อนที่เขาจะเดินทางไปประกาศข่าวประเสริฐกับอาจารย์เปาโล เขาได้ขายที่ดินของตนแล้วนำเงินทั้งหมดนั้นมาถวายเพื่อช่วยเหลือคริสเตียนที่ยากจนในกรุงเยรูซาเล็ม อย่างไรก็ตาม อานาเนียกับภรรยาชื่อสัปปิรา (กิจการ 5:1-10) อิจฉบบารนาบัสเพราะคำชมเชยที่บารนาบัสได้รับ ส่วนบารนาบัสเขาไม่สนใจในคำชมเชยนั้น เขาแค่อยากจะทำพระทัยพระเจ้า แต่ด้วยเหตุที่อานาเนียกับสัปปิราปรารถนาที่จะได้รับการยอมรับจากผู้อื่นเหมือนบารนาบัส เขาจึงโกหกเรื่องเงินถวายของเขา เขาบอกเปโตรว่าเขาได้ถวายเงินทั้งหมดที่เขาได้รับจากการขายที่ดินของเขา ขอสังเกตว่า ไม่มีใครขอให้เขาขายที่ดิน การขายที่ดินนั้นเป็นความคิดของอานาเนียกับสัปปิราเอง อย่างไรก็ตาม เขาไม่ตั้งใจที่จะถวายเงินทั้งหมดอย่างที่บารนาบัสได้ทำ แต่เขาโกหกเพื่อที่จะรับการยกย่อง

สิ่งที่อานาเนียกับสัปปิราทำนั้น ไม่ได้ทำให้เขากลายเป็นคริสเตียนที่แท้ในทันที แต่ความโลภและการโกหกนั้นเป็นผลจากการอยู่นอก

สัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า และภายใต้อิทธิพลของมารซาตานเป็นเวลานาน (กิจการ 5:3ก) ชีวิตฝ่ายวิญญาณเป็นระบบความคิด ซาตานก็มีระบบความคิดของมันเองซึ่งเป็นระบบจอมปลอม ถ้าคริสเตียนอยู่นอกสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า ระบบความคิดของซาตานจะซึมซับเข้าถึงความคิดของเขาเหมือนกับอานาเนียกับสัปปิรา การโกหกไม่ได้เป็นการกระทำบาปที่มาอย่างฉับพลัน แต่เป็นผลลัพธ์จากการที่เขาขาดสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าเป็นเวลานาน

คริสเตียนหลายคนเป็นเหมือนอานาเนียกับสัปปิรา เขาอาจจะทำความดีหลายอย่าง แต่ทำด้วยแรงจูงใจที่ผิด เพราะเขาไม่มีสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า เขาชอบคิดว่าตนเองกำลังทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า แต่แท้จริงแล้ว การกระทำของเขาไม่มีประโยชน์อะไรเลย สักวันหนึ่งเขาก็จะตายอย่างน่าอับอายเช่นเดียวกับอานาเนียกับสัปปิรา

“...และ ยอมสละชีวิตของข้าพเจ้าไป เพื่อข้าพเจ้าจะอ้อวุด [καυχησμεα คาวเคโซมัย]...” ฉบับคัดลอกบางฉบับ ใช้คำว่า καυθησμεα (คาวเคโซมัย) ซึ่งแปลว่า “ถูกเผาไป” แต่ฉบับคัดลอกที่น่าเชื่อถือกว่านั้น (ได้แก่ฉบับคัดลอก P36 ของ Chester Beatty Papyri ซึ่งคัดลอกในศตวรรษที่ 3, ฉบับ Vaticanus กับ ฉบับ Sinaiticus (ศตวรรษที่ 4) และฉบับ Alexandrinus (ศตวรรษที่ 5) เราจึงสามารถพิสูจน์ได้ว่า อาจารย์เปาโลใช้คำว่า καυχησμεα (คาวเคโซมัย) ซึ่งแปลว่า “ได้อ้อวุด” คำว่า คาวเคโซมัย (ถูกเผาไฟ) เขียนในรูปแบบไวยากรณ์ที่เพิ่งเริ่มนำมาใช้กันในศตวรรษที่ 4 นักวิเคราะห์ภาษกรีกชื่อ Bruce M. Metzger ได้เขียนในหนังสือ *A Textual Commentary on the Greek New Testament* (หน้าที่ 219) ว่า “The reading καυθησμεα (=future subjunctive!), while appearing occasionally in Byzantine times, is a grammatical monstrosity that cannot be attributed to Paul” ซึ่งหมายความว่า ถ้าอาจารย์เปาโลเขียนคำ

ว่า *คาวเซโซมัย* (ถูกเผา) จริง นั่นต้องหมายความว่าเขาได้เขียน
ไวยากรณ์ผิดพลาดครั้งใหญ่

การขัดแย้งระหว่างฉบับคัดลอก คงเป็นเพราะนักคัดลอกคนหนึ่งที่มี
ชีวิตอยู่ราวๆ ศตวรรษที่ 4 ได้เปลี่ยนตัวอักษร χ (คี) เป็นอักษร θ (เซต้า)
ซึ่งทำให้คำว่า $\kappa\alpha\upsilon\chi\eta\sigma\mu\alpha$ (ได้อั้ววด) กลายเป็น $\kappa\alpha\upsilon\theta\eta\sigma\mu\alpha$ (ถูก
เผาไฟ) เราอาจคาดเดาได้ว่าสาเหตุเกิดจากนักคัดลอกต้นฉบับคนนั้น
ประทับใจกับคริสเตียนที่ยอมตายอย่างทรमान เขาจึงไม่เห็นด้วยกับคำเขียน
ในแง่ลบที่อาจารย์เปาโลกำลังว่าคริสเตียนที่ยอมตายเพื่อได้รับการยกย่อง

ในบางกรณี พระเจ้ายอมให้ผู้เชื่อที่เติบโตแล้วสละชีวิตเพื่อถวาย
เกียรติแด่พระองค์ ผู้เชื่อเช่นนี้รับแรงจูงใจจากความรักส่วนตัวที่เขามีต่อ
พระเจ้า และความรักที่ไม่มีเงื่อนไขต่อเพื่อนมนุษย์ (รวมถึงคนที่กำลังฆ่า
เขา) แต่ในข้อนี้ อาจารย์เปาโลกำลังพูดว่า บางคนยอมตายเพื่อตนเองจะ
ได้รับเกียรติ อาจารย์เปาโลแสดงความระแวงต่อคนเช่นนี้โดยเตือนชาวโค
รินธ์ว่า ถ้าผู้ใดยอมพลีชีพแต่ไม่มีความรักอากาเป การกระทำของเขาไม่
มีประโยชน์อะไรเลย อาจารย์เปาโลจำเป็นต้องพูดถึงเรื่องนี้เพราะเขาได้
สงสัยว่ามีผู้เชื่อบางคนในคริสตจักรโครินธ์ที่ยอมตายเพื่อสร้างชื่อเสียง

คริสเตียนบางคนคิดว่า การยอมตายในรูปแบบต่างๆ จะทำให้เขา
ได้รับบำเหน็จจากพระเจ้าซึ่งเขาคิดว่า การยอมตายเป็นการกระทำที่ดี
ถ้าการยอมตายเป็นการกระทำที่ดี คนที่ตายนั้นก็มิสิทธิ์ที่จะอ้ออวดได้ อนึ่ง
ถ้าการยอมตายเป็นสิ่งที่ถูกต้อง การยอมตายนั้นก็ก็เป็นสิ่งที่ถูก แต่สิ่งที่
ถวายเกียรติแด่พระเจ้าจริง คือ การที่ผู้เชื่อนำหลักคำสอนพระคัมภีร์มาใช้
ในเวลาที่ถูกข่มเหง ถึงแม้จะต้องตายก็ตาม

“...แต่ข้าพเจ้าไม่มีความรัก *อากาเป* จะหาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าไม่”
ภาษากรีกที่ใช้กันในช่วง ศตวรรษที่ 4 และที่ 5 ก่อนคริสตกาล คือ ภาษา
กรีกแบบคลาสสิก ซึ่งเป็นภาษาที่ซับซ้อนและแม่นยำ (sophisticated) และ
เป็นภาษาของชาวกรุงเอเธนส์ซึ่งมีนักปราชญ์ที่มีชื่อเสียง เช่น โซเครตีส

และ เพลโต ได้ใช้ อย่างไรก็ตาม เมื่อพระคัมภีร์ใหม่ถูกเขียนขึ้นมา
ผู้เขียนได้ใช้ภาษากรีกในรูปแบบ Koine (*คอย-เน* ซึ่งเป็นภาษากรีกสามัญ
ที่ใช้ไวยากรณ์ที่ง่ายกว่า) ซึ่งเป็นภาษาที่ชาวกรีกใช้ทั่วไปในสมัยนั้น
เพราะเหตุนี้เราเห็นว่าผู้เขียนพระคัมภีร์บางคนใช้ภาษากรีกแบบคลาสสิก
เท่านั้น (ได้แก่ ลูคา และผู้เขียนพระธรรมฮีบรู) ในขณะที่ผู้เขียนคนอื่นใช้
รูปแบบ คอย-เน กับ ภาษากรีกแบบคลาสสิกผสมกัน ซึ่งอาจารย์เปาโล
ชำนาญมากในการใช้ภาษาทั้ง 2 รูปแบบ เราจึงไม่แปลกใจที่อาจารย์
เปาโลใช้ทั้ง 2 รูปแบบในตอนนี้ ในรูปแบบ ภาษากรีกแบบคลาสสิกคำว่า
สูญเสีย หรือ เปล่า แปลมาจากคำว่า $\sigma\upsilon\theta\epsilon\upsilon$ (*อูเธน*) ซึ่งรูปแบบ คอย-เน ใช้
คำว่า $\sigma\upsilon\delta\epsilon\upsilon$ (*อูเดน*) ถึงแม้ 2 คำนี้มีความหมายเดียวกัน ก็ยังมีความ
แตกต่างในรายละเอียด แต่อาจารย์เปาโลได้ใช้ 2 คำนี้เพื่อใช้สอนผู้เชื่อ
ใน 1 โครินธ์ 13:2 อาจารย์เปาโลได้ใช้คำ *อูเธน* ซึ่งจะทำให้ชาวโครินธ์นึก
ถึงชะตากรรมของวีรบุรุษเช่น อากาเมม-นอน เพื่อพวกเขาจะได้เปรียบเทียบ
ชีวิตที่ล้มเหลวของวีรบุรุษนั้นกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของตน อากาเมม-นอน
ไร้ค่า (*อูเธน*) เพราะความเยอหยิ่งทำให้เขาอยากมีชื่อเสียง สุดท้ายเขา
ต้องเสียชีวิตอย่างน่าอัศจรรย์ คริสเตียนที่ล้มเหลวในการปฏิบัติชีวิตฝ่าย
วิญญาณก็ไร้ค่า และชีวิตเขาไม่มีประโยชน์ (*อูเดน*) เขาจะต้องตายเพราะ
บาปที่นำไปสู่ความตาย (1 ยอห์น 5:16) โดยใช้ทั้ง 2 คำนี้ อาจารย์เปาโล
ได้อธิบายว่า การล้มเหลวของคริสเตียนที่ไม่ได้ถวายเกียรติแด่เจ้านั้น
เลวร้ายยิ่งกว่าการล้มเหลวของอากาเมม-นอน

การดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ

(The Faith-rest Drill)

การดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อเป็นสิ่งที่ผู้เชื่อจำเป็นต้องฝึกหัด การฝึกที่จะประยุกต์พระคำของพระเจ้ามาใช้กับปัญหาและความกดดันจะก่อให้เกิดความสงบสุขในจิตใจ การดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อนั้น คือ การเอาหลักคำสอนพระคัมภีร์และพระสัญญาของพระเจ้ามาประกอบกับความเชื่อ แล้วนำมาประยุกต์ใช้กับประสบการณ์ส่วนตัว

การดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ คือ การวางใจในพระเจ้าและพระประสงค์ของพระองค์ ไม่ใช่วางใจในความคิดของตนซึ่งมักจะผิดพลาด ผู้เชื่อที่สามารถวางใจในพระเจ้าในทุกเรื่อง จะยับยั้งความกลัวและความเครียด และสร้างความสงบสุขในจิตใจแทน ยกตัวอย่างเช่น ด้วยเหตุที่พระเจ้าทรงยุติธรรมในทุกเรื่อง พระองค์จึงให้ความยุติธรรมแก่มนุษย์ทุกคนอย่างเสมอต้นเสมอปลายและตลอดเวลา พระองค์ทรงยุติธรรมต่อคุณเสมอ คุณจึงไม่มีสิทธิ์ที่จะบอกว่า “คนนั้นไม่ยุติธรรมต่อฉัน” หรือ “ชีวิตมันไม่ยุติธรรมเลย” คุณต้องเข้าใจว่า ถ้ามีผู้ใดไม่ยุติธรรมต่อคุณ พระเจ้าผู้เที่ยงธรรมสามารถลงโทษเขา และเพิ่มพระพรให้คุณ

เมื่อเราเอาพระคำของพระเจ้ามาประยุกต์ใช้กับปัญหาและเหตุการณ์ที่กดดัน เราจึงจะมีความสงบสุขในจิตใจ ความสงบสุขนี้หมายถึง 2 อย่าง คือ ความมั่นใจในพระเจ้าอย่างไม่สงสัย และการมีจิตใจที่ปราศจากบาปทางด้านความคิด หากจิตใจของผู้เชื่อถูกควบคุมด้วยบาปทางด้านความคิด เช่น ความกลัว ความกังวล ความโกรธ ความอิจฉา ความขมขื่น การสงสารตัวเอง ฯลฯ เขาจะมีความเครียดภายในจิตใจ ตัวอย่างเช่น ถ้าเรากังวลใจเกี่ยวกับปัญหาครอบครัว ความเครียดก็จะตามมา หลักการนี้เราสามารถอธิบายด้วยสมการง่ายๆ คือ

ปัญหา + บาปทางด้านความคิด = ความเครียดภายในจิตใจ

ความเครียดนั้นทำจิตใจให้ปั่นป่วน ในทางตรงกันข้าม การประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ประกอบด้วยความเชื่อจะก่อให้เกิดความสงบสุขในจิตใจ

ปัญหา + หลักคำสอนพระคัมภีร์ประกอบด้วยความเชื่อ = ความสงบสุขภายในจิตใจ

การดำเนินชีวิตโดยประยุกต์พระคำของพระเจ้าประกอบด้วยความเชื่อเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของผู้เชื่อตลอดมา พระเจ้าทรงสัญญากับอับราฮัมว่าเขาจะเป็นบิดาของชนชาติที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งต้องมาโดยซารายผู้เป็นภรรยาของเขา เพราะพระเจ้าไม่สนับสนุนการล่วงประเวณี (ปฐมกาล 12:2; 13:16) ตอนแรกอับราฮัมไม่มีความเข้มแข็งฝ่ายวิญญาณ จึงสงสัยในพระสัญญานั้น เขาจึงคิดด้วยความท้อใจว่าชนชาตินั้นจะมาจากการที่เขาั้นจะรับเอเลียเซอ์มาเป็นบุตรบุญธรรม (ปฐมกาล 15:2,3) เมื่ออับราฮัมมีอายุได้ 86 ปี เขายังไม่เข้มแข็งพอที่จะเชื่อว่าทายาทจะมาทางนางซาราย (ปฐมกาล 16:1-3, 16)

ในตอนแรกพระเจ้าทรงสัญญากับอับราฮัมที่เมืองเออร์ของชาวเคลเดีย ในเวลานั้นอับราฮัมมีอายุไม่เกิน 75 ปี (ปฐมกาล 12:4) เขาจึงต้องใช้เวลามากกว่า 24 ปีในการสะสมหลักคำสอนของพระเจ้าไว้ในจิตใจ ซึ่งให้เขามีความเชื่อว่าบุตรชายนั้นจะมาโดยนางซาราย (ปฐมกาล 16:1-3, 16)

“ความเชื่อของเขามีได้ลดน้อยลงเลย เมื่อเขาพิจารณาดูสังขารของเขา ซึ่งเปรียบเหมือนตายไปแล้ว [สมรรถภาพทางเพศ] เพราะเขามีอายุประมาณร้อยปีแล้ว และเมื่อคำนึงถึงครรภ์ของนางซารายว่าเป็นหมัน เขา [อับราฮัม] มีได้หวั่นไหวแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่เขามีความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้น จึง

ถวายเกียรติแด่พระเจ้า เขาเชื่อมั่นว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์ อาจ
กระทำสำเร็จได้ตามที่พระองค์ตรัสสัญญาไว้” (โรม 4:19-21)

ตอนที่อับราฮัมได้เรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับพระเจ้า ความมั่นใจที่เขามี
ในพระเจาก็เพิ่มมากยิ่งขึ้น: “ฉะนั้น ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน
และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะพระคำของพระคริสต์” (โรม 10:17) ผู้เชื่อ
ที่ได้ฟังพระคำของพระเจ้าในวันนี้ จะมีความเชื่อเล็กน้อยเกิดขึ้นในจิตใจ
ของเขา และถ้าเขาได้ฟังต่อในวันพรุ่งนี้ก็จะมีความเชื่อเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย
และถ้าเป็นเช่นนี้ตลอดชีวิตของเขา สุดท้ายเขาก็จะมีความเชื่อที่เข้มแข็ง

ภาษาฮีบรูใช้คำว่า קָוָה (ควา) ซึ่งอธิบายถึงการพัฒนาการของ
ความเชื่อ คำว่า ควา หมายถึงการเอาเส้นด้ายมาพันกันเพื่อสร้างเชือกที่
แข็งแรง และได้ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์เพื่อแสดงถึงความเชื่อของผู้เชื่อ
ซึ่งรอคอยพระเจ้า (อิสยาห์ 40:31) เชือกที่แข็งแรงถูกสร้างขึ้นโดยเริ่ม
จากด้ายเส้นเดียวซึ่งจะขาดได้ง่ายๆ อย่างไรก็ตาม เมื่อเอาด้ายอีกเส้น
หนึ่งมาพันกับเส้นแรกนั้นและพันเพิ่มขึ้นทีละเส้นๆ สุดท้ายก็จะมีเชือกที่
แข็งแรง หลักการของตัวอย่างนี้ คือ ยังมีเส้นด้ายมากขึ้นเท่าไร เชือกก็จะ
ยิ่งแข็งแรงขึ้นเท่านั้น ความเชื่อของผู้เชื่อใหม่เปรียบเสมือนกันเส้นด้าย
เส้นเดียว ซึ่งจะขาดได้ง่ายๆ อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้เชื่อใหม่ได้เรียนรู้
หลักคำสอนจากพระคัมภีร์เพิ่มขึ้นก็จะเกิดเชือกแห่งความเชื่อที่แข็งแรง
ด้วยหลักการนี้เขาสามารถดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ ไม่ใช่ตามสิ่งที่ตา
มองเห็น (2 โครินธ์ 5:7)

ก่อนยุคคริสตจักร ชีวิตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อได้เน้นการดำเนิน
ชีวิตด้วยความเชื่อ เช่น เมื่อชนชาติอิสราเอลยังอยู่ที่ประเทศอียิปต์
พวกเขาได้เรียนรู้เกี่ยวกับอับราฮัมและพระสัญญาของพระเจ้าซึ่งพระองค์
ทรงสัญญาที่จะประทานประเทศที่อุดมสมบูรณ์ด้วยน้ำผึ้งและน้ำนม
ดังนั้น โยเซฟออกคำสั่งก่อนตายว่า ศพของเขาจะต้องไม่ฝังที่อียิปต์ แต่

จะต้องถูกฝังในแผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้แล้ว เมื่อโยเซฟได้
เสียชีวิตชาวอียิวจึงได้นำศพไปอาบด้วยยารักษาศพแล้วบรรจุไว้ในหีบศพ
ทุกครั้งที่ชาวอียิวผ่านหีบบรรจุศพของโยเซฟ พ่อก็จะเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับ
พระสัญญาของพระเจ้าให้ลูกฟังซึ่งเป็นวิธีถ่ายทอดการเรียนรู้ที่จะวางใจใน
พระเจ้า เขาจึงได้เรียนรู้ว่าชีวิตฝ่ายวิญญาณ คือ การวางใจในพระสัญญา
ของพระเจ้าเหมือนที่โยเซฟได้วางใจในพระองค์ ด้วยวิธีนี้ชนชาติอิสราเอล
จึงได้มีชีวิตฝ่ายวิญญาณก่อนได้รับธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส (ธรรมเนียมปฏิบัติ
นั้นได้สอนเขาเกี่ยวกับการไถ่บาปของพระคริสต์ การสารภาพบาป และ
หลักการและกฎหมายต่างๆที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้เพื่อสังคมที่สงบสุข
แต่ไม่ได้สอนเกี่ยวกับชีวิตฝ่ายวิญญาณ) ชีวิตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อ
เหล่านี้ คือการดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้าและ
หลักการต่างๆที่สร้างความสัมพันธ์กับพระเจ้า

การทดสอบความเชื่อ

เมื่อพระเจ้าทรงประทานชีวิตฝ่ายวิญญาณแก่ผู้เชื่อ พระองค์ก็จะ
ทรงทดสอบความเข้มแข็งฝ่ายวิญญาณของเขา ชนชาติอิสราเอลรับการ
ทดสอบด้านฝ่ายวิญญาณในขณะที่เขาอพยพออกมาจากประเทศอียิปต์
พระเจ้าพระบุตร ในฐานะเป็นผู้เดียวของตรีเอกานุภาพที่ทรงปรากฏแก่
มนุษย์ ทรงสำแดงพระองค์เองต่อชนชาติอิสราเอลเป็นเสาเมฆในเวลา
กลางวันและเสาเพลิงในเวลากลางคืน แล้วทรงนำเขาถึงกับดัก ทาง
เหนือและทางใต้มีภูเขาล้อมรอบ ข้างหน้ามีทะเลแดง ข้างหลังพวกเขา
เต็มไปด้วยฝุ่นเนื่องจากฟาโรห์อามีโนเทบกำลังนำกองทัพที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
ในโลกในสมัยนั้นมา จากชาวอียิวมากกว่า 1 ล้านคน มีเพียงโมเสสคน
เดียวเท่านั้นที่เคยรับการฝึกทางทหาร (โยชูวากับคาเลบอาจได้เรียนบ้าง)
ในสายตาของมนุษย์ดูว่าเป็นสถานการณ์ที่ไม่มีทางรอด แต่ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่ง
ใดซึ่งพระเจ้าทรงกระทำไม่ได้ (ลูกา 1:37) ในความเป็นจริงแล้วนี่เป็นการ

ทดสอบที่พระเจ้ามอบให้แก่เขา เพราะพระเจ้าได้ทรงสัญญากับชนชาติอิสราเอลแล้วว่าพวกเขาจะนมัสการพระองค์ที่ภูเขาโฮเรบ

“ฝ่ายโมเสสเมื่อเลี้ยงฝูงแพะแกะของเยโรฟอตาผู้เป็นบุตรโหดของคนมีเดียน ได้พาฝูงแพะแกะไปทางตะวันตกของถิ่นทุรกันดารจนมาถึงภูเขาของพระเจ้า คือ โฮเรบ” (อพยพ 3:1)

“พระองค์จึงตรัสว่า ‘เราจะอยู่กับเจ้า [โมเสส] แน่ นี่เป็นหมายสำคัญให้เจ้ารู้ว่าเราใช้ให้เจ้าไป คือเมื่อเจ้านำประชากรออกจากอียิปต์แล้ว เจ้าทั้งหลายจะมานมัสการพระเจ้าบนภูเขานี้’ ” (อพยพ 3:12)

จากชาวยิวมากกว่าล้านคน มีเพียงโมเสสคนเดียวที่มีความเข้มแข็งฝ่ายวิญญาณพอที่จะนำพระสัญญาของพระเจ้ามาประยุกต์ใช้ต่อสถานการณ์ที่พวกเขาเผชิญอยู่ในขณะที่คนมากกว่าล้านคนกำลังโวยวายเพราะจมอยู่ในความหวาดกลัว โมเสสเตือนพวกเขาว่า “อย่ากลัวเลย จงนิ่งไว้ คอยดูความรอดที่จะมาจากพระเจ้า พระเจ้าจะทรงรบแทนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจงสงบอยู่เถิด” (อพยพ 14:13ก, 14) ชาวยิวน่าจะผ่านพ้นการทดสอบนี้ แต่เขามัวแต่มองที่ปัญหา คือ กองทัพอียิปต์ที่กำลังเข้ามาใกล้ แทนที่จะมองที่การแก้ไข คือ พระเจ้าและพระสัญญาของพระองค์ ส่วนโมเสสตอนแรกเขามองดูที่กองทัพอียิปต์เพื่อที่จะเข้าใจสถานการณ์ แต่เมื่อได้เห็นที่ชนชาติอิสราเอลไม่สามารถสู้กับกองทัพได้ โมเสสจึงรอคอยการแก้ไขปัญหาจากพระเจ้าซึ่งขึ้นอยู่กับความมั่นใจที่โมเสสมีในพระองค์และพระสัญญาของพระองค์ เนื่องจากโมเสสสามารถดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ เขาจึงมีความสุขสงบสุขในจิตใจแม้ในยามภาวะตึงเครียด

หลักการความกลัวและความเครียด

“เมื่อฟาโรห์เข้ามาใกล้ ชนชาติอิสราเอลก็เงยหน้าขึ้นดู เมื่อเห็นชาวอียิปต์ยกทัพติดตามมา ก็มีความกลัวยิ่งนัก คนอิสราเอลจึงร้องทูลพระเจ้า” (อพยพ 14:10)

ชาวยิวต้องอาศัยความเชื่อในการรับความรอด ตอนนี้อย่างไรก็ตาม ความเชื่อโดยนำพระสัญญาของพระเจ้ามาประยุกต์ใช้กับเหตุการณ์อันคับขันที่ทะเลแดง ถ้าไม่มีความเชื่อในเรื่องความรอด เราก็ไม่รอด ในทำนองเดียวกัน ถ้าเราไม่นำความเชื่อมาใช้ในชีวิตฝ่ายวิญญาณ เราก็จะไม่รอดจากความทุกข์ในชีวิต พระธรรมโคโลสี 2:6 เขียนไว้ว่า “เหตุฉะนั้น พวกท่านได้รับพระเยซูคริสต์เจ้าอย่างไร [ด้วยความเชื่อในพระองค์] จงดำเนินชีวิตต่อไป [ชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ได้รับหลังจากรับความรอด] ในพระองค์อย่างนั้น” เราต้องอาศัยความเชื่อเพื่อได้รับความรอด แล้วเราต้องอาศัยความเชื่อในชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราด้วย ความแตกต่างระหว่าง 2 ประการนี้ คือ สิ่งที่เราเชื่อ (object of faith) สิ่งที่เราเชื่อในเรื่องความรอดคือ พระเยซูคริสต์ แต่ในชีวิตฝ่ายวิญญาณสิ่งที่เราเชื่อ นั่นคือ ความคิดของพระเยซูคริสต์ซึ่งเราจำต้องสะสมไว้ในจิตใจพร้อมที่จะประยุกต์นำมาใช้ในแต่ละสถานการณ์

สำหรับชาวยิวในสมัยอพยพ เขาเห็นว่าการเอาตัวรอดเป็นสิ่งที่สำคัญกว่าการประยุกต์หลักคำสอน ด้วยเหตุนี้เขาเรียงลำดับความสำคัญไม่ถูกต้อง เขาจึงตกอยู่ในความกลัวซึ่งเป็นบาปทางด้านอารมณ์ (หรือ ในกรณีที่อารมณ์นั้นกลายเป็นการหมกมุ่นคิดถึงบาปประกอบกับคำศัพท์ภายในกระแสความคิดก็ถือเป็นบาปทางด้านความคิด) ความกลัวเป็นอารมณ์ที่ไร้เหตุผลและเป็นบาปที่ทำลายจิตใจของผู้เชื่อ

พระเจ้าไม่ตอบคำอธิษฐานเมื่อผู้เชื่ออยู่นอกสัมพันธ์ภาพกับพระองค์ และ ถูกควบคุมด้วยธรรมชาติบาป (สดุดี 66:18) ชนชาติอิสราเอลไม่ควร

ที่จะอธิษฐานร้องขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า แต่ควรอธิษฐานขอให้คุณพระองค์ที่เขาคงจะได้มีโอกาสเห็นฤทธานุภาพของพระเจ้าในเวลาที่พระองค์จะทรงช่วยกู้เขาให้พ้นจากศัตรู อย่างไรก็ตาม ความกลัวได้ทำให้เขามองสถานการณ์ผิดพลาด

หลักการที่เกี่ยวข้องกับความกลัว

1. ผู้เชื่อที่เรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์มากมายยังมีโอกาสตกอยู่ในสภาพที่ตกใจกลัวเมื่อเผชิญเหตุการณ์ที่กดดันอย่างกะทันหัน
2. เมื่อผู้เชื่ออยู่ในสภาพที่ตกใจกลัวแล้ว เขามักจะลืมที่จะนำหลักคำสอนพระคัมภีร์มาใช้ให้แก้ไขปัญหา
3. คนกล้าหาญสามารถคิดได้เมื่อเผชิญกับปัญหาหรือความกดดัน แต่คนขี้ขลาดไม่สามารถคิดด้วยเหตุผลได้ ความแตกต่างระหว่างสองคนนี้คือ ความสามารถในการตั้งสมาธิเมื่อเผชิญกับสถานการณ์ที่กดดัน คนที่ไม่อาจตั้งสมาธิจะต้องพ่ายแพ้ต่อสถานการณ์ที่กดดันทุกครั้ง
4. การมีสมาธิเป็นสิ่งสำคัญในการศึกษาหลักสอนพระคัมภีร์ แต่ในการประยุกต์หลักคำสอนนั้นมาใช้สมาธิก็ยิ่งสำคัญมากกว่า สิ่งนี้มีความสำคัญมากเมื่อเราต้องเผชิญกับวิกฤตการณ์ระดับประเทศหรือระดับโลก เช่น สงคราม ภัยพิบัติ และเศรษฐกิจตกต่ำ
5. ความทุกข์ยากและความกดดันมักจะก่อให้เกิดความเครียดเกิดขึ้น เมื่อผู้เชื่อเครียด เขาไม่สามารถคิดถึงการใช้เพราะจิตใจมัวหมองแต่ปัญหาเท่านั้น

ชาวยิวได้พลาดทั้ง 5 หลักการข้างต้น พวกเขาจึงได้บอกกับโมเสสว่า

“หลุมฝังศพในอียิปต์ไม่มีหรือ ท่านจึงพาเราออกมาให้ตายในถิ่นทุรกันดาร ทำไมหนอท่านจึงพาเราออกมาจากอียิปต์” (อพยพ 14:11)

จงจำไว้ว่าชนชาติอิสราเอลไม่จำเป็นต้องออกจากอียิปต์ตั้งแต่แรก โมเสสไม่ได้บังคับให้เขาไป แต่คนเยอหียงไม่ยอมรับผิดชอบในสิ่งที่เขาได้ตัดสินใจ อีกประเด็นหนึ่ง โมเสสเป็นแค่ผู้แทนของพระเจ้า การพาชนชาติอิสราเอลออกมาจากประเทศอียิปต์ไม่ใช่ความคิดของโมเสส แต่เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า พระเจ้าจะนำพวกเขาออกจากการเป็นทาสในอียิปต์เพื่อตั้งพวกเขาไว้เป็นชนชาติที่พิเศษในประวัติศาสตร์ เป็นชนชาติที่พระเจ้าใช้เพื่อนำความรอดถึงชาวโลกทั้งหลาย

คนขี้ขลาดตายหลายครั้ง แต่คนกล้าหาญตายเพียงครั้งเดียว ความกลัวได้ควบคุมจิตใจของชาวยิวเกือบทุกคน พวกเขาจึงไม่สามารถคิดด้วยเหตุผลแต่กลับคิดว่าเขาจะต้องตายแน่ นั่นแหละคือการใช้ชีวิตที่เขาคิดแล้ว เนื่องจากชนชาติอิสราเอลคิดโดยปราศจากเหตุผล พวกเขาจึงมองสถานการณ์ในแง่ร้ายว่า “เราต้องตายแน่ๆ!” พวกเขาไม่ยอมเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงช่วยกู้พวกเขาจากศัตรู

“พวกเราบอกท่านในอียิปต์แล้วมิใช่หรือ ปล่อยพวกเราแต่ลำพังให้พวกเรารับใช้ชาวอียิปต์เถิด เพราะการรับใช้ชาวอียิปต์นั้น ก็ยังดีกว่าที่จะมาตายในถิ่นทุรกันดาร” (อพยพ 14:12)

แต่ก่อนหน้านั้นชนชาติอิสราเอลยินดีเมื่อได้ยินว่า พระเจ้าจะทรงนำพวกเขาออกจากการเป็นทาสของประเทศอียิปต์

“ฝ่ายประชาชน เมื่อได้ยินว่าพระเจ้าเสด็จมาเยี่ยมเยียนชนชาติอิสราเอล และทอดพระเนตรเห็นความทุกข์ยากของเขาแล้ว ก็เชื่อเขากราบลงนมัสการ” (อพยพ 4:31)

อย่างไรก็ตาม พอพวกอียิปต์ให้พวกเขาทำงานหนักกว่าเดิม พวกเขาก็เปลี่ยนใจเป็นรู้สึกขมขื่นต่อโมเสสและไม่อยากเกี่ยวข้องกับเขา

“เขาพบโมเสสกับอาโรนยืนคอยเขาอยู่ จึงกล่าวแก่เขาทั้งสอง ว่า ขอพระเจ้าทรงพิจารณา และพิพากษาลงโทษท่านทั้งสอง เพราะท่านกระทำให้พวกข้าพเจ้าเป็นที่เกลียดชังต่อฟาโรห์ และต่อข้าราชการทั้งปวงของพระองค์ เหมือนหนึ่งเอาดาบใส่มือเขาให้ฆ่าพวกข้าพเจ้าเสีย” (อพยพ 5:21)

ถึงแม้เขาได้รับการรับรองจากพระเจ้า พวกเขายังไม่ยอมที่จะถ่อมใจและจำนนต่อพระประสงค์ของพระเจ้า

“เราจะนำพวกเจ้าเข้าไปในแผ่นดิน ซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้ว่าจะให้แก่อับราฮัม แก่อิสอัค และแก่ยาโคบ เราจะยกแผ่นดินนั้นให้แก่เจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ เราคือพระเจ้า โมเสสจึงนำความนั้นไปเล่าให้ชนชาติอิสราเอลฟัง แต่เขาไม่ได้เชื่อฟังโมเสสเพราะหมัดอาลัยตายอยาก และทงงานทาสแทบไม่ไหว” (อพยพ 6:8,9)

หลักการของความเครียด

1. ความยากลำบาก คือ ความกดดันจากภายนอก ความเครียด คือ ความกดดันที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ
2. ความเครียดมีต้นกำเนิดเฉพาะที่ตัวบุคคล แต่ความยากลำบากมีต้นกำเนิดที่บุคคลอื่นหรือสถานการณ์รอบข้าง
3. เราไม่สามารถหลีกเลี่ยงความยากลำบาก แต่เราสามารถหลีกเลี่ยงความเครียดได้
4. ความเครียดได้ทำลายชีวิตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อ เพราะฉะนั้นเมื่อเกิดความเครียดขึ้นมาแล้ว ผู้เชื่อจึงต้องสารภาพ(กล่าวถึง)บาปของเขาต่อพระเจ้าพระบิดาในทันที
5. ความเครียดทำให้ความสามารถในการสังเกต ความจำ และการตัดสินใจลดลง

6. ความเครียดทำให้คนลืม เพราะฉะนั้น ความสามารถในการเรียนจึงลดน้อยลงด้วย
7. ความเครียดทำให้เรามองความจริงผิดพลาดไป เมื่อชวาวัยอยู่ที่ทะเลแดง พวกเขาคิดว่า พวกเขาต้องตายแน่
8. ผู้ใดที่เครียดนานๆ ความสามารถในการใช้ความคิดจะถูกทำลาย และ อาจกลายเป็นโรคจิตชนิดถาวรได้

คนที่ถูกควบคุมด้วยอารมณ์ และไม่ได้เรียงลำดับความสำคัญในชีวิตอย่างถูกต้อง จะตกอยู่ในอำนาจของความกลัวเมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่กดดัน ถ้าผู้เชื่อไม่ได้แก้ปัญหาด้วยการนำพระคำของพระเจ้ามาประยุกต์ใช้ด้วยความเชื่อ เขาก็จะเครียดด้วยความกังวลหรือความหวาดกลัว ซึ่งทำให้เขาขาดความสามารถในการแก้ไขปัญหาอย่างถูกวิธี มีแต่คริสเตียนที่แน่นเพราะหลักคำสอนของพระเจ้าในจิตใจที่จะสามารถจัดการต่อปัญหา และมีชีวิตที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า

แข็งแรงแเพราะความเชื่อ อ่อนแอเพราะอารมณ์

หลังจากพระเจ้าทรงช่วยกู้ชนชาติอิสราเอลแล้ว พวกเขาได้ร้องเพลงที่ไพเราะมาก สรรเสริญพระเจ้าที่พระองค์ทรงช่วยพวกเขา แต่การร้องเพลงไม่ได้แสดงถึงความเข้มแข็งฝ่ายวิญญาณ ผู้เชื่อเหล่านั้นไม่ได้สรรเสริญพระเจ้าเพราะยำเกรงหรือรักพระเจ้า แต่พวกเขาสรรเสริญเพราะพวกเขารอดตาย พวกเขาได้โมทนาสรรเสริญพระองค์เพราะความโล่งใจ (ซึ่งเป็นอารมณ์) ไม่ใช่เพราะพวกเขาซาบซึ้งในพระคุณของพระองค์ พวกเขาคิดว่าความปลอดภัยของตนเองเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิต ไม่ใช่การมีสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า การสรรเสริญพระเจ้าจะมีความหมายก็ต่อเมื่อผู้เชื่อเข้าใจและวางใจในคำสัญญาและหลักคำสอนของพระองค์ อย่างไรก็ตาม ถ้าผู้เชื่ออิงเวลาต่อพระเจ้าและพระประสงค์ของพระองค์ ความสัมพันธ์

ที่เขามีกับพระเจ้าจะถูกสร้างขึ้นมาจากด้วยอารมณ์ ความสัมพันธ์ที่สร้างขึ้น
ด้วยอารมณ์เป็นความสัมพันธ์ที่เปราะบาง!

จิตใจของเราจะได้รับผลจากเพลงนมัสการทั้งทางด้านความรู้ความ
เข้าใจ (cognition) และ ทางด้านอารมณ์ จุดประสงค์ของเนื้อเพลง คือ
กระตุ้นความคิด ส่วนความไพเราะจากดนตรีมีบทบาทในการกระตุ้น
อารมณ์ ถ้าผู้เชื่อเข้าใจและเห็นคุณค่าในเนื้อเพลง เขาก็จะได้รับประโยชน์
จากการร้องเพลงนั้นและผลิตเพลงด้วยเสียงดนตรี ในทางตรงกันข้าม
หากผู้เชื่อไม่เข้าใจและไม่สำนึกในความหมายที่แท้จริงของเนื้อเพลง การ
ร้องเพลงนั้นจะไม่มีประโยชน์ฝ่ายวิญญาณ เพราะเป็นเพียงแค่การ
กระทำด้วยอารมณ์เท่านั้น

“พระเจ้าทรงเป็นผู้พิทักษ์ผู้ออกบรรเทาข้าพเจ้า

พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยให้ข้าพเจ้ารอด

พระองค์นี้แหละเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์

ทรงเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าจะยกย่องสรรเสริญพระองค์”

“ครั้งนั้นพวกเจ้านายในเมืองเอโดมก็พากันหวาดกลัว

และพวกหัวหน้าในเมืองโมอับก็สะทสะท้าน

ชาวเมืองคานาอันทั้งปวงก็ระส่ำระสายไป”

(อพยพ 15:2, 15:15)

สามวันหลังจากที่พวกเขาได้ร้องเพลงว่า “พระเจ้าทรงเป็นผู้พิทักษ์
ของข้าพระองค์” พวกเขาก็ได้แสดงถึงความอ่อนแอฝ่ายวิญญาณ โดยบ่น
เพราะต้องเผชิญการทดสอบเพียงเล็กน้อย และอีกหนึ่งปีต่อมาชนชาติ
อิสราเอลก็ได้ปฏิเสธที่จะเข้าไปในแผ่นดินและร้องคร่ำครวญทั้งคืนเพราะ

กลัวชาวคานาอัน! (กัณดารวิถี 14:1-11) เหตุการณ์นี้ทำให้เราเข้าใจว่า ผู้
เชื่อสามารถร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าจนสลบเพราะหมดแรง แต่สิ่งนั้นจะ
ไม่มีความหมายใดๆทั้งสิ้นหากผู้เชื่อไม่มีความเข้มแข็งฝ่ายวิญญาณซึ่ง
จะต้องมาจากการรู้จักพระเจ้า และการมีสัมพันธ์ภาพกับพระองค์อย่าง
ต่อเนื่อง ก่อนข้ามทะเลแดงพวกเขาได้ทำบาปโดยอารมณ์ครอบงำ
ความคิด (sinful emotion) และเมื่อข้ามฟากมาแล้ว พวกเขาก็ได้
สรรเสริญพระเจ้าด้วยอารมณ์ ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ในสถานการณ์ที่กดดัน
หรือรอดตาย พวกเขาก็ให้อารมณ์ครอบงำความคิดเสมอ มีเพียงแต่
โมเสสที่มีความจริงของพระเจ้าอยู่ในกระแสความคิดเสมอ เขาจึงมี
ความสามารถในการจัดการต่อทุกสถานการณ์ในชีวิต เพราะฉะนั้น เมื่อ
โมเสสได้ร้องเพลงจึงเป็นการสรรเสริญพระเจ้าอย่างแท้จริง ส่วนคนอื่นการ
ร้องเพลงของพวกเขาไม่มีความหมาย เพราะทุกครั้งที่พวกเขาได้ประสบ
กับเหตุการณ์ที่กดดัน พวกเขาจะกังวลเรื่องความปลอดภัย พวกเขาไม่
ยอมนึกถึงการเตรียมของพระเจ้าและพระประสงค์ที่พระองค์ทรงมีต่อ
ชีวิตของพวกเขา เพราะเหตุนี้พวกเขาจึงได้แต่บ่นซ้ำแล้ว ซ้ำเล่า
จนกระทั่งพวกเขาต้องตายในถิ่นทุรกันดารเพราะพวกเขาไม่ได้เรียนรู้ที่จะ
เอาพระคำของเจ้ามาประกอบด้วยความเชื่อ และประยุกต์นำมาใช้ต่อ
ประสบการณ์ที่พวกเขาต้องเผชิญ

“เพราะว่าแท้ที่จริง เราได้รับข่าวอันประเสริฐเช่นเดียวกับเขา
[ชาวยิวสมัยอพยพก็เป็นผู้เชื่อในพระคริสต์] แต่สิ่งที่เขาได้ยิน
[พระคำของพระเจ้าซึ่งโมเสสและผู้สอนผู้อื่นได้สอนแก่เขา
หลังจากได้รับความรอดแล้ว] ไม่ได้ช่วยเขา เพราะเขาไม่ได้
ประยุกต์พระคำนั้นด้วยความเชื่อ สำหรับเราผู้ที่เชื่อ [ในพระ
สัญญาและหลักคำสอนของพระเจ้า] จะได้เข้าสู่การพำนัก
[ความสงบสุขในจิตใจจากการวางใจในพระเจ้า]” (ฮีบรู 4:2-3ก)

โรม 5:5**หลักคำสอนพระคัมภีร์และความรักต่อพระเจ้า:****การก้าวหน้า 2 แนวทางสู่การเป็นผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณ**

โรม 5:5 “แล้วความมั่นใจจะไม่ทำให้ผิดหวัง เพราะความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลมา ถึงจิตใจของเราทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ [เพื่อเป็นประโยชน์ต่อเรา]”

ความมั่นใจย่อมเกิดจากความรู้อะไรสักอย่าง ไม่ว่าจะเรื่องใดก็ตามถ้าขาดความรู้ก็จะเป็นไปไม่ได้ ในทำนองเดียวกัน เราไม่สามารถมั่นใจในคนคนหนึ่งได้ถ้าเราไม่รู้จักเขาดีพอ ความรู้ต้องมาก่อนความมั่นใจ ในข้อนี้ ความมั่นใจนั้นเกิดจากความเข้าใจในความรักที่พระเจ้ามีต่อเรา ในขณะที่ผู้เชื่อได้เรียนรู้เกี่ยวกับความรักของพระองค์ และได้ตอบสนองต่อความรักนั้น เขาก็ได้พัฒนาความรักที่เขาที่มีต่อพระองค์ ด้วยวิธีนี้ เขาสามารถมั่นใจในพระเจ้าและแผนการของพระองค์มากยิ่งขึ้น

หากผู้เชื่อจะเติบโตในชีวิตฝ่ายวิญญาณเขาจำเป็นต้องก้าวหน้าใน 2 แนวทาง แนวทางแรกจะเกิดจากความเข้าใจในหลักการและหลักคำสอนประเภทต่างๆของพระคัมภีร์ เช่น หลักการที่ว่า พระเจ้าทรงรักเราอย่างเป็นการส่วนตัวตั้งแต่อดีตกาล และแนวทางที่สองจะเกิดจากรัก (ความซาบซึ้งในพระคุณ ความเคารพยำเกรง การเชื่อฟัง และความจงรักภักดี) ที่เขามีต่อพระเจ้า ทั้งสองแนวทางนี้ (หลักคำสอนพระคัมภีร์กับความรัก) จะต้องอยู่คู่กันเสมอ

คริสเตียนบางคนได้เรียนรู้หลักคำสอนพระคัมภีร์หลายประการ แต่เขาไม่ได้พัฒนาความรักที่มีต่อพระเจ้า คือ เขาแทบจะไม่เคยดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อหรือเห็นคุณค่าของพระคุณของพระเจ้า และไม่มีแรงจูงใจ ความคิด การตัดสินใจ หรือการกระทำที่พอพระทัยพระองค์

คริสเตียนจำพวกนี้จะต้องแพ้ต่อความกดดันที่เกิดจากการที่สอนจากพระเจ้า หรือจากการทดสอบต่างๆในชีวิต ผู้เชื่อที่ไม่มีความรักต่อพระเจ้าจะขาดแรงจูงใจในการที่จะเรียนรู้และดำเนินชีวิตตามพระบัญชาของพระเจ้า ส่วนคริสเตียนอีกจำพวกหนึ่งอาจสำนึกในคุณค่าของความรอดและชีวิตนิรันดร์ที่พระเจ้าประทานให้ตั้งแต่เชื่อในพระเยซู คริสต์ แต่เขาไม่ได้รับการสอนจากศิษยาภิบาลที่เตรียมพร้อม เพราะฉะนั้น ความรักที่เขาที่มีต่อพระเจ้าจะเป็นเพียงแค่อารมณ์เท่านั้น เมื่อมาถึงการทดสอบเขาก็จะแพ้ เพราะไม่มีหลักคำสอนที่จะช่วยเขาในการแก้ปัญหา เราจึงจำเป็นต้องพัฒนาทั้งสองแนวทางนี้เพื่อที่จะเติบโตฝ่ายวิญญาณ ถ้าคริสเตียนพยายามที่จะก้าวไปโดยอาศัยแนวทางเดียวเขาจะต้องล้มเหลว

เมื่อคริสเตียนได้ศึกษากับศิษยาภิบาล-ผู้สอนซึ่งมีคุณสมบัติในการสอนหลักคำสอนพระคัมภีร์เกี่ยวกับความรักของพระเจ้า เขาจึงมีโอกาที่จะพัฒนาความรักที่มีต่อพระเจ้าได้ พระเจ้าทรงรักเราตั้งแต่อดีตกาล และตอนนี้เราจะต้องตอบสนองต่อความรักของพระองค์ คือ เราต้องเรียนรู้ที่จะรักพระองค์ “เรารักเพราะว่าพระองค์ทรงรักเราก่อน” (1 ยอห์น 4:19)

ก่อนที่คริสเตียนจะสามารถพัฒนาความรักที่เขาจะมีต่อพระเจ้า เขาจำเป็นต้องเข้าใจในความรักของพระองค์ก่อน วลีในภาษากรีก ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ (เฮ อากาเป ทู เท-โอ) สามารถแปลได้ว่า “ความรักของพระเจ้า / the love of God” หรือ “ความรักที่มีต่อพระเจ้า / the love for God” ในที่นี้เราควรแปลว่าความรักของพระเจ้า ในขณะที่เวลาที่ผู้สอนพระคัมภีร์ได้สอนอย่างถูกต้องเกี่ยวกับความรักของพระเจ้าที่พระองค์ทรงมีต่อคริสเตียนตั้งแต่อดีตกาล พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเติมจิตใจของผู้เชื่อให้เต็มด้วยความเข้าใจ และความซาบซึ้งในความรักของพระเจ้า

คำว่า ἐκχέω (เอ็ก-เค-โอ ซึ่งแปลว่า ริน, เท และหลั่งไหล) ในภาษากรีก ถูกเขียนด้วย Intensive Perfect Tense ซึ่งได้เน้นผลภายหลังของการกระทำที่จบสิ้นไปแล้ว การกระทำที่จบสิ้นในข้อนี้ คือ การเติบโต

ฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อซึ่งต้องใช้เวลาหลายปี และต้องเกิดจากความเข้าใจต่อความรักที่พระเจ้ามีต่อเขาตั้งแต่อดีตกาล การเติบโตฝ่ายวิญญาณ และความเข้าใจในความรักนั้น จะเกิดผลเป็นความรักที่ผู้เชื่อมีต่อพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำพันธกิจการสั่งสอนโดยใช้ศิษยาภิบาล-ผู้สอนที่สัตย์ซื่อในการศึกษาหลักคำสอนพระคัมภีร์ และมีคุณสมบัติที่เหมาะสมในการสื่อสารแก่ผู้เรียน แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้สอนในเวลาทีศิษยาภิบาล-ผู้สอนนั้นได้สื่อสารข้อมูลเกี่ยวกับความรักที่พระเจ้ามีต่อผู้เรียน พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำให้อัฒมุลนั้นเข้ามาวนเวียนในกระแสความคิด หากผู้เรียนอยู่ภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาจึงจะสามารถตอบสนองความรักของพระเจ้าด้วยความรักที่เขามีต่อพระองค์

พันธกิจการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นทรัพยากรฝ่ายวิญญาณที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้แก่ผู้เชื่อทุกคนเพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้เชื่อ ในภาษากรีก วลีสุดท้ายของโรม 5:5 “ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่เราแล้ว” เขียนด้วยรูปแบบไวยากรณ์ dative of advantage ซึ่งทำให้เราเข้าใจว่ากรรมของประโยค (ผู้เชื่อ) ได้รับประโยชน์จากการกระทำ คือ พันธกิจการสั่งสอนขององค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นประโยชน์มากแก่ผู้เชื่อ เพราะเป็นการสอนให้พัฒนาความรักที่มีต่อพระเจ้า

ความรักที่เรามีต่อพระเจ้าจะไม่ทำให้เราผิดหวัง

“และจงรู้จักความรักของพระคริสต์ซึ่งเกินความรู้ทางวิชาการ [νῶτα / โน-ซิส] เพื่อท่านจะได้เต็มเปี่ยม [ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์] ซึ่งจะให้ท่านรับความไพบูลย์แห่งพระพรของพระเจ้า ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์ [พระบิดา] ผู้ทรง

สามารถกระทำมากยิ่งขึ้นกว่าที่เราจะทูลขอหรือคิดได้ ตามฤทธิ์เดชของพระองค์ซึ่งประกอบกิจอยู่ในตัวเรา” (เอเฟซัส 3:19,20)

เมื่อคริสเตียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับความรักของพระเยซูคริสต์ คือ ความรักของทั้งความเป็นพระเจ้าและความเป็นมนุษย์ของพระองค์ ด้วยการจำนนต่อการสั่งสอนของพระวิญญาณบริสุทธิ์เขาจึงจะเริ่มต้นที่จะมีความรักต่อพระคริสต์ เมื่อถึงจุดนี้แล้ว พระเจ้าจะทรงประทานสิ่งยิ่งกว่าที่เขาจะทูลขอหรือคิดได้ให้แก่เขา

“และเรา [คริสเตียนที่เข้าใจถึงความรักของพระเจ้า] รู้ว่า สำหรับผู้ที่รักพระเจ้า พระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งเกิดผลดี แก่ผู้ที่พระองค์ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” (โรม 8:28)

พระสัญญาซึ่งปลดเปลื้องความผิดหวังทั้งสิ้นในชีวิตมีไว้เฉพาะคนที่รักพระองค์อย่างส่วนตัวเท่านั้น เมื่อผู้เชื่อมีความรักส่วนตัวต่อพระเจ้า (personal love for God) จะไม่มีบุคคลหรือสถานการณ์ใดสามารถทำให้เขาผิดหวัง เพราะเขาเชื่อมั่นในพระสัญญาของพระเจ้า

ความรักที่เกิดจากอารมณ์จะทำให้เราผิดหวัง

ความต้องการอย่างแรงกล้าที่จะมีความรักด้วยอารมณ์ (romantic relation-ship) จะก่อให้เกิดความผิดหวังและความเครียด มีน้อยคนมากที่จะมีคนที่รักเขาตามที่เขาต้องการ สมมุติว่ามีสองคนที่รักกันด้วยอารมณ์และได้แต่งงานกัน ภรรยาก็คาดหวังว่าสามีจะรักเธอตลอดไป ส่วนสามีก็คาดหวังว่าภรรยาจะเชื่อฟังและให้เกียรติเขาทุกอย่าง มีเพียงผู้เชื่อ 2 คนที่เติบโตฝ่ายวิญญาณแล้วและมีสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าเท่านั้นที่จะสามารถทำให้อีกฝ่ายหนึ่ง สมหวังได้ อย่างไรก็ตาม เมื่อเราเข้าใจว่าคริสเตียนส่วนใหญ่ที่แต่งงานกันนั้นไม่ได้เป็นผู้เชื่อที่เติบโตฝ่ายวิญญาณ เรา

จะเริ่มเข้าใจถึงปัญหาที่มักจะเกิดขึ้น คือ ทั้ง 2 ฝ่ายคาดหวังในสิ่งที่ไม่
น่าจะเป็นไปได้ มีแต่พระเจ้าเพียงผู้เดียวที่สามารถรักเราด้วยความรักที่
ไม่ทำให้เราผิดหวัง

แล้วจะเกิดอะไรขึ้นถ้าคริสเตียนได้ตกหลุมรักโดยปราศจากทั้ง 2
แนวทางของการเติบโตฝ่ายวิญญาณ? จะเกิดอะไรขึ้นถ้าคริสเตียนไม่ได้รับความ
รักตามที่ตนปรารถนา? จะก่อให้เกิดทัศนคติและพฤติกรรมที่
เรียกร้องจากอีกฝ่ายหนึ่งอยู่เสมอ คือ ภรรยาจะเรียกร้องความรักจากสามี
และสามีจะเรียกร้องให้ภรรยาให้เกียรติและเชื่อฟังเขา เมื่อฝ่ายตรงข้าม
ไม่ได้ให้ในสิ่งที่ต้องการก็ทำให้ทั้ง 2 ฝ่ายคับข้องใจ จากความคับข้องใจ
จะกลายเป็นความขมขื่น, สงสารตัวเอง และความขุ่นเคือง จากความขุ่น
เคืองอาจก่อให้เกิดการผูกใจเจ็บซึ่งจะนำไปสู่การแก้แค้นและอาจก่อให้เกิด
การฆาตกรรมตามที่เราเห็นกันอยู่ในหน้าหนังสือพิมพ์ ถ้าปราศจากความ
รักต่อพระเจ้าและหลักคำสอนพระคัมภีร์ในจิตใจ คริสเตียนจะต้องล้มเหลว
ในชีวิตสมรสหรือความสัมพันธ์อื่นๆ

ยอห์น 15:1-8

การเกิดผลของคริสเตียน

เด็กๆ จะต้องเรียนรู้ให้มีความคิดและแรงจูงใจที่ถูกต้อง และจะต้อง
ได้รับการฝึกสอนให้ถ่อมตัว เพื่อที่เขาจะมีความสุขและมีน้ำใจนักกีฬา
ดังนั้น พ่อแม่จำเป็นต้องสอนลูกที่ให้อาใจเขามาให้ใจเรา, ให้เกียรติแก่คน
อื่น, เล่นตามกติกาและมีมารยาท พ่อแม่ก็ต้องสอนลูกให้ควบคุมอารมณ์
ด้วยความคิดที่ถูกต้องและมีเหตุผล ต้องฝึกลูกให้เคารพเชื่อฟังพ่อแม่และ
สิทธิอำนาจต่างๆที่ถูกต้องตามกฎหมาย พ่อแม่ต้องห้ามลูกไม่ให้
ตอบสนองต่อสถานการณ์ใดๆด้วยความโกรธ, ความเกลียดชัง, ความขม
ขื่น ความกังวลใจ, ความกลัว, ความสงสารตัวเอง หรือการเห็นแก่ตัว
เด็กๆจะต้องรับแรงจูงใจจากสิ่งที่ถูกต้องและยุติธรรมและจะต้องรับผิดชอบ
ต่อหน้าที่ของตน เด็กๆ จะพร้อมแข่งขันกีฬาที่ต่อเมื่อเขามีความคิดที่
ถูกต้อง มีความถ่อมใจ และมีแรงจูงใจที่ถูกต้องเท่านั้น

เด็กๆ จะต้องได้รับการสอนทักษะทางสังคม (social skills) ก่อนที่
เขาจะสามารถเข้าแข่งขันกีฬาด้วยความคิดและพฤติกรรมที่ถูกต้อง
เช่นเดียวกัน คริสเตียนก็ต้องเรียนรู้เกี่ยวกับชีวิตฝ่ายวิญญาณและมี
สัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าก่อนที่เขาจะสามารถรับใช้พระองค์ด้วยความคิด
และการกระทำที่ถูกต้อง สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่าคริสเตียนใหม่ไม่ควรจะ
เป็นพยานกับครอบครัวและเพื่อนๆ แต่หมายความว่าเขาจะต้องเติบโต
ฝ่ายวิญญาณก่อนที่จะรับใช้พระเจ้า ถ้าเขาไม่ได้เติบโตในพระคุณและ
ความรู้ของพระเยซูคริสต์ก่อน แรงจูงใจของเขาจะผิดพลาดไป (2 เปโตร
3:18, 2 ทิโมธี 3:16-17) ถ้าคริสเตียนไม่มีแรงจูงใจที่ถูกต้องและขาด
สัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า การรับใช้พระเจ้าของเขาจะไม่มีค่าอะไรเลย (1
โครินธ์ 13:2-3) เพราะฉะนั้น ยอห์นจึงเขียนว่า คริสเตียนจะต้องเข้าสนิท
กับเถาองุ่น (ต้องมีสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า) เขาจึงจะเกิดผล

ยอห์น 15:1 “เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา”

ในการเปรียบเทียบนี้ พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าผู้สมบูรณ์แบบและมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบซึ่งอยู่ในกายเดียวกัน (Jesus Christ in hypostatic union) ทรงเป็นเถาองุ่นซึ่งเป็นแหล่งของการเกิดผล พระเจ้าพระบิดาทรงเป็นผู้ดูแลรักษา เป็นเจ้าของสวนองุ่น ซึ่งเล็งถึงการที่พระองค์ทรงเป็นผู้สถาปนาแผนการชีวิตของผู้เชื่อทุกคน

พระเจ้าพระบิดาทรงมีพระประสงค์ให้มนุษย์ทุกคนตอบสนองต่อความรักของพระองค์ (reciprocal love) พระเจ้าทรงรักเราตั้งแต่อดีตกาล เราจึงต้องเรียนรู้และตอบสนองต่อความรักนั้น เช่นเดียวกัน พระเจ้าพระบุตรก็ทรงรักเราตั้งแต่อดีตกาล พระองค์ได้เสด็จมายังโลกโดยทรงรับสภาพมนุษย์เพื่อนำความรอดมาสู่เรา ถ้าเราไม่เห็นคุณค่าในสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำเพื่อเราและไม่รักพระองค์ เราก็ไม่สามารถเกิดผลฝ่ายวิญญาณได้ ก่อนที่คริสเตียนจะเกิดผลได้นั้น เขาต้องเข้าสนิทกับเถาองุ่นก่อน

ยอห์น 15:2 “แขนงทุกแขนงในเรา [ผู้เชื่อในพระคริสต์] ที่ไม่ออกผล พระองค์ [พระบิดาเป็นผู้ดูแลรักษา] ก็ทรงตัดออก [απο / ไอโร] และแขนงทุกแขนงที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิด [รับการทดสอบผ่านสถานการณ์ที่กดดัน] เพื่อให้ออกผลมากขึ้น”

ถึงแม้ว่าคริสเตียนทุกคนจะอยู่ในพระคริสต์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ (โรม 8:1) แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าคริสเตียนทุกคนจะเกิดผล ถ้าคริสเตียนไม่ได้ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และไม่เติบโตฝ่ายวิญญาณ เขาจะไม่เกิดผล ถ้าเขาไม่ได้เกิดผล เขาต้องรับการติสอนจากพระเจ้า ภาษากรีกใช้คำว่า ไอโร ซึ่งมีความหมายว่า ยกขึ้น หรือเอาออกไป (ไม่ใช่ ตัดทิ้งเสีย) ไอโร เล็งถึงการติสอนที่พระเจ้ามีต่อผู้เชื่อที่ไม่ยอมตั้งต้นใหม่ (สารภาพบาป) และปฏิเสธที่จะดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ

แน่นอนที่สุดถ้าผู้เชื่อไม่รู้จักแผนการของพระเจ้า เขาก็จะไม่สามารถดำเนินชีวิตตามแผนการของพระองค์ได้ ถ้าเขาไม่มีชีวิตตามแผนการของพระเจ้า เขาจะต้องรับการติสอน และถ้าเขาไม่ตอบสนองต่อการติสอน เขาก็จะถูกตัดไปจากโลกนี้โดยต้องเสียชีวิตเพราะบาปที่นำไปสู่ความตาย (1 ยอห์น 5:16) ถึงแม้ว่าคริสเตียนคนนี้จะตายอย่างน่าอัศจรรย์ แต่เขาก็ยังไปสู่สวรรค์ เพราะความรอดนิรันดร์ที่พระเจ้าได้ทรงประทานให้แก่เขา

คริสเตียนที่กำลังเติบโตฝ่ายวิญญาณจะต้องถูกลิด ซึ่งเล็งถึงการทนทุกข์ของคริสเตียนเพื่อก้าวหน้าในชีวิตฝ่ายวิญญาณ เมื่อช่างปั้นได้ปั้นภาชนะที่สวยงาม เขาต้องนำภาชนะนั้นเข้าในเตาที่มีความร้อนสูง คริสเตียนก็เป็นเช่นนั้น ไม่มีคริสเตียนคนใดที่สามารถเป็นผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่ได้โดยที่เขาไม่ได้ผ่านความทุกข์และการทดสอบ เมื่อคริสเตียนกำลังเติบโตฝ่ายวิญญาณ พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมการทนทุกข์ที่เขาไม่สมควรได้รับ เปรียบเสมือนกับผู้ดูแลสวนซึ่งต้องลิดแขนงต่างๆที่ยังเกิดผลอยู่ เพราะว่าถ้าผู้ดูแลสวนไม่ได้ลิดแขนงที่เกิดผล แขนงนั้นก็เกิดผลน้อยลงเรื่อยๆ ถ้าผู้เชื่อที่กำลังเติบโตฝ่ายวิญญาณไม่ได้รับโอกาสที่จะประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์มาใช้กับสถานการณ์ที่กดดัน เขาก็จะเย่อหยิ่งและจะหันเหออกจากทางของพระเจ้า และไม่ก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณ

ยอห์น 15:3 “ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้ว [จากความบาปที่ได้ทำก่อนรับความรอด] ด้วยถ้อยคำ [พระกิตติคุณ] ที่เราได้กล่าวแก่ท่าน”

ในพระธรรมอิสยาห์ 43:25 มีเขียนไว้ว่า “เรา เราคือพระองค์นั้น ผู้ลบล้างความทรยศของเจ้าด้วยเห็นแก่เราเอง และเราจะไม่จดจำบรรดาบาปของเจ้าไว้” เนื่องจากบาปที่คุณได้ทำก่อนได้รับความรอดนั้นถูกลบล้างไปแล้ว คุณจึงไม่ควรรู้สึกผิดเกี่ยวกับบาปที่เคยทำในอดีต เพราะมันจะเป็นอุปสรรคในการก้าวหน้าในชีวิตหลังได้รับความรอด

ยอห์น 15:4 “จงเข้าสนิทอยู่ในเรา [มีสัมพันธ์ภาพและความรักต่อพระคริสต์ทางพระวิญญาณบริสุทธิ์] และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน [ความคิดของพระเยซูคริสต์อยู่ในความคิดของเรา] แขนงจะออกผลเองไม่ได้นอกจากจะติดอยู่กับเถาฉันใด ท่านทั้งหลายก็จะเกิดผลไม่ได้ นอกจากจะเข้าสนิทอยู่ในเราฉันนั้น”

ถ้าปราศจากการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และปราศจากความรู้เกี่ยวกับชีวิตฝ่ายวิญญาณ เราก็จะไม่เกิดผล การเรียนรู้ชีวิตฝ่ายวิญญาณจะนำไปให้เราความรักต่อ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งควรเป็นเป้าหมายของคริสเตียนทุกคน คริสเตียนที่ไม่ได้เรียนรู้ชีวิตฝ่ายวิญญาณอาจจะรับใช้พระเจ้า และทำความดีมากมาย แต่สิ่งเหล่านั้นจะเป็นการกระทำที่ตายแล้ว (ฮีบรู 6:1) ถ้าคริสเตียน(แขนง) ไม่ได้ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และไม่มีความคิดของพระคริสต์อยู่ในจิตใจของเขา [คืออยู่แยกจากเถา] เขาไม่สามารถที่จะเกิดผลได้ การเกิดผลจำเป็นต้องประกอบด้วย 2 สิ่ง คือ การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และฤทธิ์เดชแห่งพระคำของพระเจ้า ถ้าคริสเตียนทำอะไรก็ตามด้วยกำลังของมนุษย์(ฝ่ายเนื้อหนัง) การกระทำของเขาจะเป็นการกระทำที่ตายแล้ว

ยอห์น 15:5 “เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นแขนง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในเขา [ความคิดของพระคริสต์อยู่ในจิตใจของผู้เชื่อ] ผู้นั้นก็จะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้ว [ไม่ได้มีความคิดของพระคริสต์อยู่ในจิตใจ] ท่านทำอะไรไม่ได้เลย”

เถาองุ่นได้ให้อาหารแก่แขนงฉันนั้น พระเยซูคริสต์ได้เลี้ยงดูเราด้วยหลักคำสอนพระคัมภีร์ซึ่งเป็นความคิดของพระองค์ผ่านการประกอบด้วย

พระวิญญาณบริสุทธิ์ฉันนั้น ก่อนที่พระเยซูจะทรงทำพระราชกิจ พระองค์เองทรงใช้เวลา 30 ปีเพื่อเรียนรู้และเติบโตในชีวิตฝ่ายวิญญาณ (ลูกา 2:52) การเติบโตฝ่ายวิญญาณนั้นต้องมาก่อนการรับใช้พระเจ้าเสมอ มีแต่คริสเตียนที่โตขึ้นโดยเข้าใจและประยุกต์พระคำของพระเจ้า และมีความรักต่อพระเจ้าพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งสามารถเกิดผลได้ ถ้าปราศจากความคิดของพระเยซูคริสต์ในจิตใจแล้ว เราจะไม่มีชีวิตฝ่ายวิญญาณ ถ้าเราไม่มีชีวิตฝ่ายวิญญาณซึ่งพระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ให้เรา เราก็จะไม่เกิดผล

ยอห์น 15:6 “ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็ต้องถูกตัดทิ้งเสียเหมือนแขนง แล้วก็เหี่ยวแห้งไปและถูกเก็บเอาไปเผาไฟ”

ในคำเปรียบเทียบนี้มีแขนงเพียง 2 อย่างเท่านั้น คือ แขนงที่แข็งแรงดี และแขนงที่ตายแล้ว แขนงที่แข็งแรงเกิดผล แต่แขนงที่ตายแล้วเปรียบเสมือนกับการกระทำที่ตายแล้ว คือ การกระทำที่ผู้เชื่อทำเมื่ออยู่นอกสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าและกระทำด้วยกำลังของมนุษย์ (เนื้อหนัง) ขอสังเกตว่า คำเปรียบเทียบบางคำจะไม่ตรงกับความหมายที่แท้จริง ในคำเปรียบเทียบนี้ แขนงถูกเปรียบกับทั้งผู้เชื่อและการกระทำของเขาอย่างไรก็ตาม “ถูกเก็บเอาไปเผาไฟ”ไม่ได้หมายถึงผู้เชื่อ แต่หมายถึงการกระทำซึ่งพระเจ้าไม่พอพระทัย ผู้เชื่อไม่มีวันถูกเผาไหม้ อาจารย์เปาโลก็ได้อธิบายอย่างชัดเจนว่า มีแต่การกระทำที่ตายแล้วเท่านั้นซึ่งถูกเอาไปเผาไฟ ไม่ใช่ผู้เชื่อ

“บนรากนั้น [ความรอดโดยพระคริสต์] ถ้าผู้ใด [ผู้เชื่อ] จะก่อกำเนิดขึ้นด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย [ผลฝ่ายวิญญาณจากการปฏิบัติชีวิตฝ่ายวิญญาณ] ไม้ หญ้าแห้งหรือฟาง [การกระทำใดๆที่คริสเตียนทำโดยไม่มีสัมพันธ์ภาพกับพระองค์

คือการกระทำที่ตายแล้ว] การงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น เพราะวันนั้น [วันที่พระคริสต์จะประเมินชีวิตของผู้เชื่อ] จะให้เห็นได้ชัดเจนเพราะว่าเห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อขึ้นทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้รับค่าตอบแทน ถ้าการงานของผู้ใดถูกไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดค่าตอบแทน แต่ตัวเขาเองจะรอด [ขึ้นสวรรค์] แต่เหมือนดังรอดจากไฟ” (1 โครินธ์ 3:12-15)

แต่ก็น่าเสียดายที่มีคริสเตียนหลายคนยังเข้าใจผิดว่า ผู้เชื่อที่ไม่ได้เกิดผลจะถูกทิ้งในบึงไฟนรกและถูกเผาไหม้ที่นั่น แม้แต่ผู้ที่ไม่เชื่อที่ตั้งอยู่ในบึงไฟนรกในกายนิรันดร์และต้องทนทุกข์ทรมานถึงที่สุด กายของเขาจะไม่มีวันถูกเผาไหม้

ยอห์น 15:7 “ถ้า [εσθ / เอ-อัน] ท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใด ซึ่งท่านปรารถนา ก็จะได้สิ่งนั้น”

คำว่า “ถ้า” ถูกแปลมาจากคำว่า เอ-อัน ซึ่งในข้อนี้ได้นำเสนออนุประโยคซึ่งต้องขึ้นอยู่กับสถานภาพฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อ ถ้าผู้เชื่อเติบโตขึ้นในพระคุณและความรักของพระเจ้าจนทุกสิ่งที่เขาทำนั้นทำด้วยแรงจูงใจที่มาจากความรักที่เขามีต่อพระองค์ ไม่ว่าคนนั้นจะขอสิ่งใดเขาก็จะได้สิ่งนั้น พระสัญญาที่เกี่ยวกับการอธิษฐานนี้ไม่ได้ไว้สำหรับผู้เชื่อทั่วไป แต่มีไว้สำหรับผู้เชื่อที่รักพระเจ้าเท่านั้น คือผู้เชื่อที่เติบโตฝ่ายวิญญาณแล้ว ผู้เชื่อที่เติบโตแล้วไม่ได้เป็นคนไร้สาระ เขาจึงจะไม่ขอสิ่งไร้สาระ ผู้เชื่อที่เติบโตฝ่ายวิญญาณแล้วมีมาตรฐานที่ถูกต้อง แรงจูงใจที่ถูกต้อง และเรียงลำดับความสำคัญในชีวิตอย่างถูกต้อง

ยอห์น 15:8 “พระบิดาของเราทรงได้รับเกียรติเพราะเหตุนี้ คือเมื่อท่านทั้งหลายเกิดผลมาก ท่านก็เป็นสาวกของเรา”

เมื่อคริสเตียนประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และมีแรงจูงใจจากความรักที่เขามีต่อพระเจ้า ไม่ว่าเขาจะทำสิ่งใดสิ่งนั้นก็เกิดผล มีผลซึ่งจะปรากฏให้ทุกคนได้เห็น อย่างเช่น การรับใช้พระเจ้าในท้องถิ่นและการทำความดี อย่างไรก็ตาม ยังมีหลายสิ่งที่เป็นผลซึ่งไม่ปรากฏให้คนอื่นได้เห็น ยกตัวอย่างเช่น ถ้าภรรยาเชื่อฟังสามีเพราะเธอรักพระเจ้า นั่นคือ การเกิดผล ถ้าสามีทำผิดไปแต่ภรรยาให้อภัยเพราะความรักที่เธอมีต่อพระเจ้า นั่นคือการเกิดผล ถ้านักเรียนได้เรียนหนังสืออย่างขยันเพื่อพอพระทัยพระเจ้า นั่นก็คือการเกิดผล และจะได้รับบำเหน็จจากพระเจ้า

ผู้เชื่อที่ดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อจะเกิดผลฝ่ายวิญญาณ โดยการให้อภัยผู้อื่นด้วยพระคุณของพระเจ้า หรือทนทุกข์โดยที่ไม่บ่นเพราะเขารัก และเชื่อฟังพระเจ้า ไม่ว่าผลจะปรากฏให้มนุษย์เห็นหรือไม่ก็ตาม จะต้องเกิดจากแรงจูงใจที่ถูกต้องโดยการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และการประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์มาใช้ในแต่ละสถานการณ์

มัทธิว 7:1-2**การตัดสินกับการพิพากษา**

มัทธิว 7:1-2 “อย่าตัดสิน [κρίνω / ครีโน] เขา เพื่อพระเจ้าจะไม่ตัดสิน [κρίνω / ครีโน] ท่าน”

เมื่อพูดถึงคน คำว่า “ครีโน” มีความหมายว่า ตัดสิน วิพากษ์วิจารณ์ นินทา หมิ่นประมาทและมุ่งร้าย ไม่มีคริสเตียนคนใดมีสิทธิ์ที่จะตัดสินหรือวิจารณ์คริสเตียนคนอื่น เว้นแต่ว่าเขาได้รับสิทธิอำนาจในการตักเตือนหรือลงโทษ ตามหลักไวยากรณ์ข้อนี้เขียนด้วย มาลาบังคับ (imperative of prohibition) ในรูปแบบไวยากรณ์ ซึ่งบอกเราว่าการกระทำนั้นเริ่มต้นในอดีตและยังต่อเนื่องมาถึงปัจจุบัน (progressive present) ดังนั้นเราต้องเข้าใจว่าพระเยซูกำลังสั่งให้ผู้ฟังหยุดทำสิ่งที่เขากำลังทำอยู่

สมมุติว่ามีผู้เชื่อคนหนึ่งกำลังทำบาป ใครมีสิทธิ์ที่จะรับผิดชอบกับคนคนนี้? แน่แน่นอนอยู่แล้วว่ามีเพียงพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของผู้เดียวที่มีสิทธิ์ที่จะตัดสินและตัดสินเขา และพระองค์ไม่ต้องการให้มีใครมาช่วยเตือนหรือตัดสินคนคนนั้น ในข้อที่ 2 เราได้เห็นว่า คริสเตียนที่ตัดสินผู้เชื่อคนอื่น จะต้องรับการเตือนเพราะบาปทั้ง 3 อย่าง คือ เขาจะถูกเตือนเพราะการที่เขาได้ตัดสินผู้อื่น เขาจะถูกเตือนเพราะการที่เขาเย่อหยิ่ง และเขาจะต้องถูกเตือนเพราะบาปที่เขาได้เผยแพร่เรื่องส่วนตัวของผู้เชื่อให้คนอื่นได้รับรู้ เมื่อคริสเตียนได้ตัดสินผู้เชื่อคนอื่น เขาไม่ได้เพียงแต่รับการเตือนถึง 3 อย่างเท่านั้น แต่ในเวลานั้น เขาได้นำความทุกข์โศกมาถึงตนเอง เพราะโดยธรรมชาติแล้วบาปทุกบาปมีความโศกเศร้าอยู่ในตัวของมันเอง ดังนั้น

เมื่อผู้เชื่อทำบาป เขาได้ทำให้ตนเองไร้ความสุขซึ่งไม่ใช่เป็นการตีสอนจากพระเจ้า แต่เป็นการที่ผู้เชื่อได้ลงโทษตนเอง

บางครั้งเราอาจได้ยินคริสเตียนบอกว่า “คนนั้นกำลังถูกพระเจ้าลงโทษเพราะบาปที่เขาได้ทำ” แท้จริงแล้วไม่มีผู้เชื่อคนใดจะถูกพระเจ้าลงโทษเพราะความบาป เพราะบาปทุกประการได้รับการลงโทษบนไม้กางเขนแล้ว “และพระองค์ทรงแบกบาปของเรานบนพระกายของพระองค์” (1 เปโตร 2 :24) ความยุติธรรมของพระเจ้าจะไม่ลงโทษบาปที่ได้รับการพิพากษาลงโทษแล้ว ความชอบธรรมของพระเจ้าเรียกร้องให้บาปทุกประการของมนุษย์รับการลงโทษ พระองค์จึงได้ลงโทษความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์บนไม้กางเขน เพราะบาปทุกประการของมนุษย์ทั้งปวงด้วยเหตุนี้ ความชอบธรรมของพระเจ้าจึงพอพระทัย เพราะฉะนั้น พระเจ้าไม่ได้ลงโทษผู้คน ไม่มีคนใดที่ถูกการลงโทษจากพระเจ้าเพราะบาปของเขา อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อต้องได้รับการตีสอนจากพระองค์ เพื่อที่เขาจะกลับเข้าสู่สัมพันธ์ภาพกับพระองค์และก้าวต่อไปสู่การเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ การตีสอนจากพระเจ้าล้วนมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เชื่อกลับเข้าอยู่ในทางของพระองค์ พระเจ้าทรงตีสอนผู้เชื่อจากความรักของพระองค์ เนื่องจากพระเจ้าทรงรักผู้เชื่อด้วยความรักที่ไม่สิ้นสุด พระองค์จึงจะทรงกระทำทุกสิ่งเพื่อให้ผู้เชื่อประสบความสำเร็จในชีวิตฝ่ายวิญญาณของตน

“และท่านได้ลืมนึกถึงตอนที่พระองค์ได้ทรงเตือน ในฐานะที่ท่านเป็นบุตรว่า ‘บุตรชายของเราเอ๋ย [ผู้เชื่อ] อย่าละเลยต่อการตีสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรือท้อถอยในเมื่อพระองค์ทรงตีเตือนท่านนั้น เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตีสอนผู้ที่พระองค์ทรงรัก [ผู้เชื่อ] และเมื่อพระองค์ทรงรับผู้ใดเป็นบุตรพระองค์ก็ทรงเมตตา [ตีสอนอย่างหนัก] ผู้นั้น’ เพราะการตีสอนนั้น ท่านจึงมีความอดทน [แข็งแกร่งฝ่ายวิญญาณ] พระ

เจ้าทรงปฏิบัติต่อท่านในฐานะที่ท่านเป็นบุตรของพระองค์ ด้วยว่ามีบุตรคนใดเล่า ที่บิดาไม่ได้ตีสอนเขาบ้าง แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ได้ถูกตีสอนเหมือนเดียวกับคนอื่น [ผู้เชื่อทุกคนต้องรับการตีสอน] ท่านจึงเป็นลูกที่ไม่มีพ่อ ท่านก็ไม่ได้เป็นบุตร [ท่านก็เป็นผู้ที่ไม่เชื่อในพระคริสต์]” (ฮีบรู 12:5-8)

มัทธิว 7:2 “เพราะว่าท่านทั้งหลายจะตัดสิน วิพากษ์วิจารณ์ นินทา หมิ่นประมาท และมุ่งร้าย] เขาอย่างไร พระเจ้าจะทรงตัดสินท่านอย่างนั้น [จะตีสอนเพราะการตัดสินนั้น] และท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด [นินทาผู้อื่นเรื่องบาปของเขา] พระเจ้าจะได้ทรงตวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น [ถูกตีสอนเพราะบาปที่เราได้นินทา]”

ความบาปทางการพุดมีแรงจูงใจจากบาปทางด้านอารมณ์หรือ ความคิดไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง อย่างเช่น ความโกรธ ความเกลียดชัง การอิจฉา และการคิดว่าตนชอบธรรม ยังผลให้เกิดความบาปทางการพุด คนที่เต็มไปด้วยความเคียดแค้นอาจมีความต้องการที่จะหมิ่นประมาท คนที่อิจฉาอาจมีความต้องการที่จะใส่ร้ายคู่แข่งของตน คนที่คิดว่าตนเองชอบธรรม อาจมีความต้องการที่จะนินทาและวิพากษ์วิจารณ์ผู้เชื่อคนอื่น ผู้เชื่อที่ทำบาปทางการพุดจะต้องรับการลงโทษถึง 4 อย่าง ตัวอย่างเช่น สมมุติคริสเตียน ก. เคียดแค้น คริสเตียน ข. เขาจึงได้หมิ่นประมาทคริสเตียน ข. โดยนินทาว่าคริสเตียน ข. นอกใจภรรยา ดังนั้นคริสเตียน ก. จะต้องรับการตีสอนถึง 4 อย่างด้วยกัน ได้แก่

1. เขาต้องรับการตีสอนเพราะความเคียดแค้น
2. เขาต้องรับการตีสอนเพราะการหมิ่นประมาทผู้อื่น
3. เขาต้องรับการตีสอนเพราะการล่วงประเวณีซึ่งเป็นบาปที่เขาได้พุดถึง (ท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด พระเจ้าจะได้ทรงตวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น)

4. เขาหลงโทษตัวเองโดยได้รับความโศกเศร้าที่เขานำมาให้กับตนเอง สิ่งนี้ได้อธิบายว่าทำไมคริสเตียนที่ชอบนินทาต้องทนทุกข์อยู่เสมอ

เกือบทุกคริสตจักรจะมีพวกสาวแก่ที่ชำนาญในการนินทา คริสเตียนจำพวกนี้มักคิดว่าตนเองเป็นคริสเตียนที่ดีและสมบูรณ์แบบ จึงคิดว่าตนมีสิทธิ์ที่จะตัดสินและนินทาผู้อื่น ผู้เชื่อเหล่านี้ต้องแบกความเยอหยิ่งแห่งการเห็นว่าตนเองชอบธรรม ถ้าการเห็นว่าตนเองชอบธรรมนั้นมีน้ำหนัก เขาก็คงเดินไม่ไหว อย่างไรก็ตาม เขาก็ดีใจที่เขาชอบเห็นว่าตนเองเป็นผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่ และเขามักคิดว่าการทนทุกข์ของเขากำลังถวายเกียรติแด่พระเจ้า ไม่ใช่เป็นการตีสอนจากพระเจ้า แท้ที่จริงแล้ว เขาอยู่ภายใต้การตีสอน 3 อย่างจากพระเจ้า บวกกับความทุกข์โศกที่ตนเป็นคนก่อ

เราต้องเข้าใจว่าพระเจ้าทรงยุติธรรมอย่างสมบูรณ์แบบแก่ทุกคน การตีสอนที่เกี่ยวกับผลภายหลังของการล่วงประเวณีเป็นการตีสอนที่หนักอยู่แล้ว ถ้าคุณตัดสินใจที่จะช่วยพระเจ้าตีสอนบุคคลที่ล่วงประเวณีโดยการนินทาเขา นั่นเท่ากับว่าคุณได้เพิ่มการตีสอนมากเกินไปที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้แล้ว ความยุติธรรมของพระองค์เห็นว่าสิ่งนี้ไม่ยุติธรรม ดังนั้น พระเจ้าจึงตีสอนคุณแทนซึ่งตอนแรกพระองค์ทรงกำหนดการตีสอนนั้นให้กับคนที่ล่วงประเวณี เพราะผู้ที่ล่วงประเวณีนั้นจะต้องรับผลจากคำนินทาที่คุณได้เผยแพร่เรื่องส่วนตัวของเขา

ถ้ามีผู้เชื่อคนใดทำให้ผู้เชื่ออีกคนหนึ่งต้องทนทุกข์ พระเจ้าจะทำให้สถานการณ์นั้นสมดุล บางครั้งผู้ที่ชอบนินทาจะใส่ร้ายผู้บริสุทธิ์ ในกรณีนี้พระเจ้าจะทรงตีสอนคนที่นินทา แล้วอวยพรผู้เคราะห์ร้ายอย่างเป็นทางการ พิเศษ นี่คือการยุติธรรมของพระเจ้า

บทสรุป

ชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ทำให้เรามีสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า จำเป็นต้องอาศัยปัจจัย 2 อย่างซึ่งจะต้องอยู่คู่กันเสมอ ได้แก่ หลักคำสอนพระคัมภีร์ในจิตใจและการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณบริสุทธิ์จะดึงหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่เราได้สะสมไว้ในจิตใจ และนำมาถึงกระแสดความคิด (ยอห์น 14:26) เพื่อให้เราตัดสินใจอย่างถูกต้องเมื่อเราต้องใช้เสรีภาพในการตัดสินใจ (volition) ด้วยเหตุนี้ ทั้งหลักคำสอนพระคัมภีร์และพระวิญญาณบริสุทธิ์จะนำความคิดของเราให้ความคิดได้ตรงกับน้ำพระทัยของพระเจ้า ซึ่งก็จะทำให้การกระทำของเราถวายเกียรติแด่พระองค์ นี่คือนสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า

หลักคำสอนพระคัมภีร์ได้สอนเราให้ทราบถึงพระลักษณะของพระเจ้า และความรักที่พระองค์มีต่อเรา ความรักของพระเจ้าไม่ใช่อารมณ์แต่เป็นความรักที่มีคุณธรรม (อาคาเป) ความรักนี้ประกอบด้วยความชอบธรรม ความยุติธรรม พระคุณ และความสัตย์ปฏิญาณของพระองค์ ก่อนที่ผู้เชื่อจะสามารถมีสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าได้ เขาจะต้องรู้จักและสำนึกถึงคุณค่าขององค์ประกอบเหล่านี้ ซึ่งเป็นส่วนของพระลักษณะของพระองค์ การที่ผู้เชื่อรู้จักและสำนึกถึงคุณค่าของความรักของพระเจ้าจะสำแดงออกด้วยการปักใจไว้กับพระองค์ด้วยความชอบธรรมในชีวิตส่วนตัว และด้วยการสำแดงความรักและความเมตตากรุณาของพระองค์นั้นแก่ผู้อื่น ขอสังเกตว่า การที่จะสำแดงความรักของพระเจ้านั้นได้ก่อเกิดจากความคิด [หลักคำสอนพระคัมภีร์ที่ได้สะสมในจิตใจ] ไม่ใช่จากอารมณ์ อารมณ์ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อให้เราเห็นถึงสิ่งที่อยู่ในจิตใจ เพื่อให้เราเห็นคุณค่าและสามารถตอบสนองต่อสิ่งที่อยู่ในกระแสดความคิด อย่างไรก็ตาม ถ้าเราปล่อยอารมณ์ให้ควบคุมจิตใจ (ให้อารมณ์ครอบงำหรือนำหน้าความคิด) คำพูดและการกระทำของเราจะไร้เหตุผล เราอาจอธิบายถึงอารมณ์ว่าเป็น

ประสบการณ์ด้านความรู้สึก ถ้าความรู้สึกของคุณเป็นบรรทัดฐานในชีวิต คุณจะเป็คริสเตียนที่ไม่สามารถดำเนินชีวิตตามน้ำพระทัยพระเจ้าได้ ในการนมัสการที่มีผู้นำอธิษฐานอย่างตื่นเต้น ดนตรีก็เล่นไปอย่างเร้าใจ คนมากมายร้องไห้และบรรยายกาทำให้ชนลูก ผู้ร่วมนมัสการอาจรู้สึกว่าเขากำลังมีประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณที่ลึกซึ้ง ด้วยบรรยากาศแบบนี้ แม้แต่ผู้ที่ไม่เชื่อในพระคริสต์ก็คงต้องรู้สึกว่าเขากำลังมีประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณเช่นเดียวกัน แท้จริงคืออารมณ์ได้เข้ามาครอบงำความคิด แล้วส่วนผู้เชื่อเขากำลังนมัสการพระเจ้าด้วยอารมณ์ ไม่ใช่ด้วยความคิดที่ได้รับการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์และจากหลักคำสอนพระคัมภีร์ในจิตใจ (ยอห์น 4:24)

ผู้เชื่อที่ยอมให้อารมณ์มีอิทธิพลต่อความคิดก็จะพลาดในการรับใช้พระเจ้าเพราะแรงจูงใจที่ไม่ถูกต้อง เขาอาจต้องการรับใช้พระองค์เพราะอยากรู้สึกว่าตัวเองมีคุณค่า หรือต้องการให้คนอื่นมองเขาในแง่ดี หรือเขาอาจรับใช้พระเจ้าเพื่อเป็นการปลดเปลื้องความรู้สึกผิดจากบาปที่มีอยู่ ถ้าคริสเตียนรับใช้พระเจ้าเพราะอยากรู้สึกดี แทนที่จะรับใช้พระองค์เพราะการสำนึกในพระลักษณะของพระองค์ และความรักที่พระองค์มีต่อเขาอย่างเป็นการส่วนตัว การกระทำของเขาไร้ประโยชน์และถือว่าเขาได้ล้มเหลวในชีวิตฝ่ายวิญญาณ ผู้เชื่อที่มักกระทำตามอารมณ์ก็จะแพ้ต่อการทดสอบความเชื่ออยู่เสมอ ซึ่งเป็นเวลาที่ผู้เชื่อต้องอาศัยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการนำหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่เขาได้สะสมไว้ในจิตใจมาประยุกต์ใช้กับสถานการณ์เพื่อที่เขาจะมีชัยชนะเหนือมารซาตาน โลก และธรรมชาติบาปของตน ถ้าอารมณ์ได้ควบคุมจิตใจ ผู้เชื่อจะใช้เสรีภาพในการตัดสินใจเพื่อที่จะกระทำตามความปรารถนาของเนื้อหนัง แทนที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

เป็นสิ่งสำคัญมากที่คริสเตียนจะต้องพัฒนาความรักที่มีต่อพระเจ้า โดยการเติบโตในพระคุณและความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าพระบิดา พระบุตร

และพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาจะสามารถบรรลุเป้าหมายนี้ได้ก็ต่อเมื่อเขาได้เรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์ทุกๆ วัน และประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์นั้นมาใช้กับชีวิตภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้เชื่อจำเป็นต้องรักษาสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าไว้โดยการมีชีวิตที่บริสุทธิ์และโดยเห็นแก่พระคุณของพระเจ้า พระองค์ทรงโปรดจัดเตรียมระเบียบการให้เรา เพื่อที่เราจะสามารถตั้งต้นใหม่กับพระองค์และก้าวต่อไปในชีวิตฝ่ายวิญญาณ แต่เราสำนึกในการกระทำบาปของเราและกล่าวถึงบาปนั้นต่อพระบิดา พระองค์จะทรงชำระเราให้บริสุทธิ์ซึ่งจะทำให้เราได้รับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และนำเราเข้าสู่สัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง

อภิธานศัพท์

หลักคำสอนพระคัมภีร์ (Bible doctrine) คือข้อมูลทั้งหมดที่เกี่ยวกับวิชาต่างๆ ของพระคัมภีร์ เมื่อมีศิษยาภิบาล-ผู้สอนพระคัมภีร์ สอนข้อมูลที่ได้รับการแปลและการตีความอย่างถูกต้องจากพระคัมภีร์แก่ผู้เรียนซึ่งได้รับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ หลักคำสอนพระคัมภีร์นั้นจะถูกสะสมไว้ในจิตใจของผู้เรียน พร้อมทั้งจะถูกนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตฝ่ายวิญญาณ (metabolised doctrine)

การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (The Filling of the Holy Spirit) เป็นสถานะอันสมบูรณ์แบบซึ่งพระเจ้าทรงจัดเตรียมให้ผู้เชื่อทุกคน นำเราถึงสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า และประทานโอกาสที่จะใช้ฤทธิ์เดชของพระเจ้าในการดำเนินชีวิตคริสเตียน สถานภาพนี้จะสูญหายไปโดยการกระทำบาป แต่จะกลับคืนมาหลังจากได้สารภาพบาปต่อพระบิดาเจ้า (เอเฟซัส 5:18; ยอห์น 14:26; กาลาเทีย 5:16; 1 ยอห์น 1:9 ฯลฯ)

ธรรมชาติบาป (sin nature) ยกเว้นแต่ความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ มนุษย์ทุกคนมีธรรมชาติบาปอยู่ในโครงเซลล์ของร่างกายซึ่งทำให้กบฏต่อพระเจ้า พระคัมภีร์ได้เรียกธรรมชาติบาปว่า *คนเก่า* (เอเฟซัส 4:22) และ *เนื้อหนังแห่งบาป* (โรม 8:3-4) ธรรมชาติบาปเป็นแหล่งการล่อ และผลิตกิเลสตัณหา และความดีของมนุษย์ แต่เป็นความคิดเสรีในการตัดสินใจ (volition) ที่เป็นแหล่งแห่งบาปส่วนตัว (ดูหนังสือ *ตั้งต้นใหม่ และก้าวต่อไป*)

Christian service การรับใช้พระเจ้า ในขณะเวลารอด ผู้เชื่อทุกคนกลายเป็นผู้รับใช้พระเจ้า คำว่า “ผู้รับใช้พระเจ้า” ไม่จำเป็นต้องหมายถึงศิษยาภิบาล-ผู้สอนพระคัมภีร์ ผู้ประกาศ มิชชันนารี หรือ เจ้าหน้าที่ใน

องค์คริสเตียน การรับใช้พระเจ้าหมายถึงการที่ผู้เชื่อได้ปฏิบัติตามแผนการของพระเจ้าที่มีต่อคริสตจักร ในการนี้เราสามารถแบ่งออกเป็น 5 ประเภทดังนี้คือ

1. การรับใช้พระเจ้าซึ่งเกี่ยวข้องกับของประทานฝ่ายวิญญาณ เช่น การช่วยเหลือคนในสังคม นักประกาศ ศิษยาภิบาล-ผู้สอนพระคัมภีร์
2. การรับใช้พระเจ้าซึ่งเกี่ยวข้องกับการเป็นปุโรหิต เช่น การอธิษฐาน
3. การรับใช้พระเจ้าซึ่งเกี่ยวข้องกับการเป็นเอกอัครราชทูตของพระคริสต์ เช่น การประกาศ
4. การรับใช้พระเจ้าซึ่งจะมีอิทธิพลต่อประวัติศาสตร์โดยผู้อื่นอาจมองไม่เห็นผล (invisible impact) เช่น การที่ผู้เชื่อเป็นพระพรต่อคนอื่น โดยการคบหากัน (blessing by association)
5. การรับใช้พระเจ้าโดยดำเนินชีวิตตามกฎบัญญัติแห่งสังคมและรัฐ เช่น การชำระภาษีรายได้ การลงคะแนนเสียงเมื่อมีการเลือกตั้ง การรับใช้ชาติด้านการทหาร

การดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนัง (carnality) เป็นสถานะฝ่ายวิญญาณซึ่งจิตใจของผู้เชื่ออยู่ภายใต้การควบคุมโดยธรรมชาติบาป เป็นการที่ผู้เชื่ออยู่นอกสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าเนื่องจากการมีบาปในชีวิตที่ยังไม่ได้สารภาพต่อพระบิดา (1 โครินธ์ 3:1-3) ธรรมชาติบาปจึงได้ควบคุมจิตใจของผู้เชื่อและได้ “ทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเสียพระทัย” และ “ดับพระวิญญาณ” (เอเฟซัส 4:30; 1 เธสะโลนิกา 5:19) หากผู้เชื่อรับใช้พระเจ้าโดยอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง (อยู่นอกสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า) การกระทำนั้นจะถูกเรียกว่า “ไม้ หน่อแห้ง หรือ ฟาง” และการกระทำนั้นจะถูกเผาด้วยไฟหลังจากการประเมินผลโดยพระเยซูคริสต์ (1 โครินธ์ 3:11-14) มีแต่การกระทำจากการอยู่ภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นที่จะนับว่าเป็นบำเหน็จแก่ผู้เชื่อ

อักษรเลขกรมข้อพระคัมภีร์

(ฉบับ pdf. เลขหน้าอาจไม่ตรงกัน)

พระคัมภีร์เดิม

ปฐมกาล	14:13.....30
12:2.....27	15:2.....34
13:16.....27	15:15.....34
15:2, 3.....28	
16:1-3, 16.....28	กัณดารวิถี
	14:1-11.....34
อพยพ	
3:1.....30	สดุดี
3:12.....30	66:18.....14,31
4:31.....32	
5:21.....32	สุภาษิต
6:8, 9.....32	23:7.....15,17
14:10.....30	
14:11.....32	อิสยาห์
14:12.....32	40:31.....28
	43:25.....41

พระคัมภีร์ใหม่

มัทธิว	ยอห์น
28:19-20.....13	4:24.....48
	14:15.....19
มาระโก	16:14.....19
11:25,26.....10	
	กิจการ
ลูกา	4:36, 37.....23
1:37.....30	5:1-10.....23
2:52.....42	5:3.....24
11:2.....10	

โรม	
4:1.....	
4:19-21.....	28
8:28.....	38
10:17.....	28
14:10-12.....	43
1 โครินธ์	
2:16.....	15
3:12-15.....	43
6:19.....	20
12:28.....	21
13:2-3.....	39
15:51-54.....	20
2 โครินธ์	
5:7.....	29
เอเฟซัส	
3:19, 20.....	37
4:6.....	20
4:23.....	15
ฟิลิปปี	
2:5.....	15
3:19.....	26

โคโลสี	
1:14.....	9
1:27.....	20
2:6.....	31
3:2.....	15
1 เธสะโลนิกา	
4:15-17.....	20
2 ทิโมธี	
3:16, 17.....	13,39
ฮีบรู	
4:2, 3.....	35
6.1.....	
12:5-8.....	46
12:6.....	11
1 เปโตร	
2:24.....	45
5:7.....	14
2 เปโตร	
3:18.....	39
1 ยอห์น	
4:19.....	37
5:16.....	26, 40